

„Pazitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineața, dar întunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21: 11-12.

Vol. VI. Martie No. 3.

Dela Adam 6040 - Dela Chr. 1922.

CONȚINUTUL

Foloasele nenorociri (adversității) ...	35
Adversitate din diferite izvoare ...	36
Din cartierul religios ...	37
✓ Arsuri din partea fraților ...	38
✓ Pedepsă dela Dumnezeu ...	39
„Acesta este corpul meu” ...	40
Baza istorică a pasteii ...	41
Schimbări în Pașcă ...	42
Deosebirele în observațiunea Pașteii ...	43
Seara și dimineața ...	44
Ordinea ceremoniei pascale ...	45
Corpul dat și frâns ...	46
Israel o vie ...	47

„Pe pământ strămtoare popoarelor cu redumere; mugind marea (Isaia 17: 12-14), de sguduriea valurilor (clase-
lor neliniștite și turburate) așa, ca oamenii mai și vor da sufletul de frica și de așteptarea celor ce vor să fie (vina) pe pă-
mânt; căci puterile cerului (ecclesiaticismului) vor fi sguduite... Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți
ca este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicăți capetele voastre (și va bucurați); ca să apropiați rescumpa-
rarea voastră”. — Mateiu 24: 33; Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31.

MISIUNEA SFANTA A ACESTEI REVISTE.

Aceasta revista este unu din primii factori a sistemului de instructiune Scripturala, sau „Seminariul Biblii”, ale carei invataturi sunt acum prezentate in toate partile lumii civilizate de WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA de BIBLII si TRACTATE IURNUL de VEGHERE), fondata in 1881 d. Chr. „pentru propagarea cunostintei Crestina.” Aceasta revista nu este numai un mijloc de ajutor Studentilor de Biblie (de orice categorie) in intrunirile lor sa invete si studieze Cuvantul Divin, ci serveste si ca un mijloc de comunicare pentru anuntarea conferintelor si a reprezentantilor calatori trimisi de aceasta Societate, numiti „Peregrini.”

„Lectiunile Bereane” (Fapte 17:10, 11) ale acestei reviste sunt repetitii or subiecte reexaminare ale STUDIILOR publicate de Societate, aranjate sa ospeteze pe toti membrii „Casei Credincioase”, si foarte ajutatoare tuturor vrednici de singurul grad onorabil acordat de Societate, adeca, Verbi Dei Minister (V. D. M.), care, tradus romaneste insemneaza Servitoriul Cuvantului Divin. Lectiunile Scoalei Internationale de Duminica sunt special pentru Studentii in Biblie mai Innaintati si invatatori; de unii aceste sunt considerate indispensabile.

Aceasta revista sta ferm pentru apararea singurului fundament a sperantei Crestinului, ce astazi in general sa neaga rescumpararea prin sangele pretios a „omului Isus Christos, care s'a dat pe sine o rescumparare (un pret corespunzator, un inlocuitor) pentru toti.” (1 Petru 1:19; 1 Tim. 2:6). Clacind pe acest fundament sigur, aur, argint si pietre scumpe (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 5:1-11) ale Cuvantului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Sa faca pe toti se vada ce e impartasirea Misteriului care... de veacuri a fost ascuns in Dumnezeu... cu intentia ca intelegerea lui Dumnezeu cea de multe feluri sa fie data acum prin Biserica la cunostinta... care in veacurile trecute n'a fost cunoscuta omenoni, dupa cum e acum descoperita.” — Efeseni 3:5-9, 10.

Aceasta revista sta libera de toate partidele, sectele si crezurile omenesti, pe cand ea se sargueste se aduca din ce in ce mai mult fiecare articulatie si cuvantare a ei in deplina supunere voei lui Dumnezeu in Christos cum e exprimata in Scripturi. Ea e astfel libera se declare cu indresneala toate ce Dumnezeu si Domnul a vorbit — potrivit cu intelegerea divina permisa noua se intelegem. Atitudinea ei nu e dogmatica ci confidentiala; de oarece stim unde si ce afirmam, bazandu-ne cu neindoiita si neimpartita credinta in promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Ea e tinuta ca si o incredere, spre a fi intrebuintata numai in serviciul lui Dumnezeu, pentru invatarea Cuvantului Sau, pentru cladirea poporului Sau in cunostinta si harurile spirituale. Si noi nu numai invitam da il indemnain pe cititorii nostri se examineze toate cuvantarile lui cu Cuvantul Divin infalibil la care in continuu ne referam spre a usura calea la o astfel de examinare.

PE NOI SCRIPTURA CLARNE INVATA.

Ca Biserica e „Templul viului Dumnezeu” — inoseb „lucrul manelor Sale:” ca construirea ei a fos in progres dealungul veacului Evanghelic — de cand Christos a devenit Rascumparatoriul lumii si Piatra Unghiulara a Templului Sau prin care, cand va fi sfarsita, binecuvantarea lui Dumnezeu se va revarsa asupra tuturor oamenilor si ei se vor apropia de El. — 1 Corinteni 3:16-17; Efeseni 2. 20-22; Facere 28:14; Galatanii 3:39.

Ca in timpul de acum cioplirea, formarea si instruirea credinciosilor consacratii progresaza; si ca cand ultima acestor „pietre vil... alese si pretioase” va fi gata, atunci marele Maestru le va intruni la olalta prin Prima Inviere; si Templul va fi umplut de gloria lui Dumnezeu si va fi locul de intrunire Intre Dumnezeu si oameni dealungul Mileniului. — Apocalipsul 15: 5-8.

Ca temelul sperantei, pentru Biserica si lume, sta in faptul, ca „Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare om”, a fost o rescumparare pentru toti, si va fi „Lumina adevarata care va lumina pe orice om venit in lume”, „la timpurile Sale cuvenite.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; Timotel 2. 5, 6.

Ca speranta Bisericii este, sa fie „asemenea Domnului ei... sa-l vada precum este” si sa fie „partasa naturei divine” „impartasindu-se gloriei Lui ca ce mostenitoare cu El. — 1 Ioan 3; 2; Ioan 17; 24; Romani 8; 17. 2., Petru 1., 4.

Ca lucrul prezent al Bisericii e perfectionarea ori pregatirea sfintilor pentru lucrul si serviciul in viitor; sa desvolteze in ea insasi orice har si fruct al spiritului; sa fie marturia lui Dumnezeu la lume; si sa se pregateasca pentru a fi regi si preoti a lui Dumnezeu in veacul viitor. — Efeseni 4; 12; Matei 24; 14; Apocalipsul 1; 6; 20., 6.

Ca speranta lumii se afla in binecuvantarile cunostintei si privilegiilor, ce vor fi aduse tuturor de Imparatia mileniala a lui Christos — restatornicire a toate ce au fost pierdute prin Adam in Eden, acelor cari cu bucurie si supunere le vom imbratosa pe terminii lui Dumnezeu din manele gloriosului Rascumparator si gloriata Lui sotie, Biserica; pe cand toti impotrivitorii si nesupusii de voie libera vor fi distrusi. — Fapte 3; 19-23; Isata 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

Publicat de Societate de Biblii si Tractate Turnul de Veghere
(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbia Heights — Brooklyn, New-York, U. S. A.

OFICE FILIALE: 54 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2 Anglia; 495 Collins St., Melbourne, Australia; 123 Plein St Cape Town, Sud-Africa; 12 Honggerstrasse, Zurich, Elvetia; 38 Rue des Communaux, Berne, Filiala Franceza si Belgiana, Elvetia; 76 Unterdornerstrasse, Barmen, Germania; 15 Suhrsgade, Copenhaga, Danemarca; 9 Anggatan, Orebro, Suedia; 60 Parkvelen, Christiana, Norvegia; 5 Nervanderinkatu, Helsingfors, Finlanda; 51 Adrianastr. Rotterdam, Olanda, Toronto, Ontario, Canada, Kottayam, India; Ramallah, Palestina.

BRANSA ROMANA:

Str. Bucovina Nr. 4, Cluj, Transilvania Romania. — Telefon 446.

Toate comunicariile si scrisorile sa se face direct la oficiul
din CLUJ.

THE WATCH TOWER si Comitetul lui Editorial: Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel putin trei au celtt si aprobat ca adevar fiecare si toate articolele ce apar in coloanele lui. Numele comitetului este: J. P. Rutherford W. Van Amburgh, F. H. Robinson, G. H. Fisher,
E. W. Brenson.

Datul pentru Cina Domnului.

Datul Cinei de amintire pentru anul 1922 e Marti, 11 Aprilie, seara dupa 6 oare. Ziua 14 a lunii Nisan e 12 Aprilie. Si precum ziua evreilor se incepe seara, dupa 6 oare, seara lui 11 Aprilie e timpul cuvenit pentru Cina Domnului.

II.

Toți abonamenții vor nota pe Turnul de Veghere bucată de hârtie lipită, care indică timpul când li se termină abonamentul lor. Ca de pildă: Nicolae Văsălică, com. Stăruința, Jud. Credința, 1 Iunie 1922, înseamnă că la 1 Iunie i se termină abonamentul.

III.

Prețul la toate bibliile s'a urcat. In numărul viitor vom anunța prețurile noi.

IV.

Abonamentul la TURNUL DE VEGHERE e 53 lei pe un an întreg, 30 pe jum. de an.

V.

Abonamentul la TURNUL DE VEGHERE pentru America este 1.50, adecă un dolar cincizeci.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS.

Vol. VI.

CLUJ

Martie 1922.

BROOKLYN

No. 3.

FOLOASELE NENOROCIRII (ADVERSITĂȚII)

„Spre bine fostu-mi-a că am fost umilit” — Psalm 119: 71.

ISUS, Mântuitorul nostru, spuse ucenicilor săi: „căci trebuie ca smintelile să vină” (Matei 17: 7), și experiența își adaugă cuvântul ei confirmator. Cineva a mai remarcat foarte potrivit: „Prosperitatea este binecuvântarea Vechiului testament; nenorocirea binecuvântarea celui Nou.” Cert e că scrierile Noului Testament sunt pline de aluzii la suferințele ucenicilor lui Christos, și chiar despre el însuși scris este că „a învățat ascultare din cele ce pătimi” (Evrei 2: 10), și că el a fost făcut „desăvârșit prin suferinți.” (Evrei 5: 8) În fapt întregul cuprins al Testamentului Nou recomandă cu deadinsul principiul resemnării sub condițiuni adverse, și mai mult. Pentru că urmașul Domnului Isus n'are voc să fie numai un suferind pasiv, ci un luptător curajos și stăruitor în contra puterilor vrăjmașe.

Noi vedem cum o anumită operațiune teneacătoare a adversității poate fi urmărită și în alte domenii decât cele creștine. Turistii ce călătoresc pe țărmurii Mării Mediterane se simt adeseori surprinși de lipsa de gust a peștilor ce li se servește pentru mâncare. De această lipsă de gust ne dăm ușor seama când știm că peștii de pe lângă coastele Spaniei, Italiei, Greciei și Asiei Mici se prind în cea mai mare parte în lagune liniștite sau în ape calme de goliuri și sinuri adăpostite, unde li se cere puțină energie și unde își petrec zilele în liniște indolență. Ce diferență este viața în luptă cu furtuna și uraganele și recile valuri ale ființelor ce vietuesc în apele vijelioase din jurul Orcadelor, Setlandei și Hebrizilor Scoției. Peștii prinși pe acolo sunt totdeauna gustoși.

Focul de tărie și farmec.

Un pământ ordinar la vedere și de culoare brună e luat ca material pentru unele mărfuri de olăria cea mai fină. El capătă forma de vas și e văpsit de artist, el e însă lipsit de viață și culorile i-i sunt crude și moarte, sau în adevăr fără armonie. Dar el este apoi supus focului până el rivalizează (intrece) chiar cu florile cele mai iubite în delicatete și frumusețe. Conturile, forma, elementele, toate erau întrunite; însă focul i-a dat tărie, durabilitate și farmec. Cele mai bune bucăți sunt puse de mai multe ori în foc și valoarea lor crește de fiecare încălzitură. Astfel și Domnul își trimite copii săi de multe ori prin cuptoare de foc și prin durere în scopul ca caracterul lor să ajungă la o desăvârșire rară și nepretuită.

Necazurile și suferințele sunt lăsate de providența grației divine pentru ca să scoată capacitățile

mai adânci ale inimii. Experiențele ce ar nimici mintea nesimțitorilor vor desvolta consacrare, bogăție, și devotament în cei gânditori. Un celeis ajuns odată în posesiunea unui instrument foarte bun, însă tonului său îi lipsia puterea necesară ca să-l facă să fie auzit într'o sală de muzică. Intrând odată în stagiul unei reprezentațiuni el atinse din întâmplare instrumentul său de un colț tare, turtind o parte a acoperimântului. Ne mai având timp să-și procure altul, el își începu rolul său și spre plăcuta sa surprindere cello-ul său scotea un ton clar și răsunător, precum și-l dorea, cu toate că înainte el era deplin incredințat că și-a stricat instrumentul prin lovitură neașteptată. Adeseori se întâmplă la fel cu copii lui Dumnezeu, cari, întimpinând întâmplări neașteptate ce amenințau că aceste le vor fi într' adevăr nimicierea lor, însă cari n'au fost decât să-i facă mai potriviți pentru folosința Domnului.

Rezistența propriea cerință

Când ne gândim la starea uceniciei deusă de Domnul nostru nu trebuie să fim surprinși dacă anumite lucruri adverse și neplăcute sunt partea noastră. El zise: „Dacă voește cineva să vie după mine, să se lepede de sine, și să ia crucea sa și să mă urmeze.” (Matei 16: 24). Primul pas adevărat pe calea aceasta pare astfel a fi o adeversitate impusă de noi înșine în contra noastră, și calea îngustă nu se lărgeste niciodată și nu se ușurează. Apostolul Pavel care singur a suferit atât de mult din pricina rezistenței, a întărit în loc să discursăjeze biserica primitivă când i-a spus: „Prin multe suferințe trebuie noi ca să intrăm în împărăția lui Dumnezeu.” (Fapte 14: 22) Un creștin fără suferință e ca o corabie ce n'a înfruntat niciodată furtuna; dovadă despre valoarea ei pe mare lipsește încă. Nu s'a arătat încă cât balast e de nevoie pentru a o face stabilă.

Omul înțelept zice: „mai bună este mahnirea decât răsul, căci prin mahnirea fetei inimă mai bună se face.” (Ecclesiastul 7: 3) Există o adâncime și o blândețe în caracterul produs de mahnire și suferință ce nu se poate produce pe altă cale. De sigur, dacă suferințele se lasă pe, nedrept, ele amărăsc și întunecă viața însă dacă, ca la un acid curățător, influența distructivă se înlătură imediat, și se lucrează în contra lor prin oleul spiritului sfânt, foloasele lor sunt dulci și purificatoare și suferindul ese la suprafață mai plin de lumină ca oricând.

Buruiana crește repede sub influența soarelui și a ploii calde, însă structura ei nu este în stare să

reziste asprimei gerului și zăpezii. Pe de altă parte stejarul crește mult mai încet, însă are o fibră care i se dă cu prisosință prin adversitatea vântului și frigului. Făcând consacrarea noastră noi am ales calea care cere structură aspră și rezistență.

Unele feluri de nenorocire sunt mai ales cu caracter de încercare, iar alte de disciplină. Prin disciplină este a se înțelege ceea ce are o tendință *directă să producă îndreptare sau se creeze o încercare* ce n'a existat mai înainte; și prin încercare, ceva ce tinde să statorească îndreptarea ce a fost făcută sau ce fel de calitate există.

Adversitate din diferite izvoare

Adversitatea, rezistența, piedica sau împotrivirea făcute să se lase în contra progreselor noastre creștine, ar părea că derivă din cinci izvoare de căpetenie: diavolul, lumea, carnea, frații, și din partea lui Iehova Domnul.

Cea din partea diavolului e socotită a fi antagonistică atât în scop cât și efect: protivnică, ostilă și vrăjmașă celor mai bune interese ale noastre. Apostolul Petru îl descrie cu cuvintele aceste: „Împotrivitorul nostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă, căutând pe cine să înghită: acestuia să-l aveți în credință.” (1 Petru 5: 8, 9) Rezistența sa pentru viața noastră creștinească trebuie întâmpinată cu o rezistență și mai mare din partea noastră, și aceasta nu în fărâ și puterea noastră proprie ci prin puterea credinței, învățată, inspirată și susținută de cuvântul lui Dumnezeu.

Metoda sa de împotrivire nu stă totdeauna în străduința directă de a împiedeca progresul nostru; însă de vreme ce el este un înșelător, el cearcă să pricinuiască amămare făcându-ne să ne interesăm de alte planuri și lucruri decât cele mai vitale pentru noi. Într'un loc el e numit „învinitorul fraților noștri.” (Apocalipsul 12: 10) Învinuiri nedrepte făcute în contra fraților tind să-i împedice stârnind simțul lor de dreptate. Ei sunt nevoiti să cheltuiască timp și energie împotrivindu-se dorinței de a răsplăti rău pentru rău, în loc de a da cauză lor celui ce judecă drept. — 1 Petru 2: 23.

Noi putem lua fără îndoială că, de vreme ce Domnul a aflat de bine să permită ca noi să fim înfrunțați cu împotrivire din partea unui vrăjmaș atât de răutăcios și de puternic cum a Satan, el vede în aceasta ceva bun pentru noi, și binele este tocmai ceea ce noi dorim să-l experimentăm. Sunt mai multe lucruri ce noi putem învăța: prin puterea exemplului opus noi putem învăța umilință. Se întâmplă adeseori că un copil învață ce desigur arată a fi încăpăținat prin observând încăpăținarea altuia; și o astfel de lecțiune este imprimată mai adânc și mai efectiv decât toate preceptele orale date de părinți — sau preceptele date mai înainte își găsesc aici prima lor influență binefăcătoare.

Lecțiuni în controlul de sine

Cu Satan ca vrăjmaș, noi mai învățăm și controlul asupra-ne. Scris este că Michael, pe cât era de mare, „când pricinindu-se cu diavolul se certa despre corpul lui Moise, nu îndrăzni să aducă o judecată de defăimare și zi se: certe-te Domnul!”

(Iuda 9) Dacă câteodată noi ne simțim atrași să judecăm pe fiecare și orice lucru și să punem în rând toate din lume, putem să ne aducem aminte că Dumnezeu e încă tot în cer și că el va recompensa orice faptă în dreptate, fără privire dacă calea dreaptă corespunde prezentei noastre vederi sau nu. De câte ori n'am fi umpluți de regretul cel mai amar dacă Domnul totdeauna ar recompensa pe vrăjmașii noștri după toanele lor, care se întâmplă să fim noi în timpul ofensei lor.

Ba antagonismul lui Satan ne mână la o societate mai strânsă cu Dumnezeu; pentru că noi ne dăm seama că diavolul este mai cuninte și mai tare decât noi. Însă adăpostindu-ne în umbra Celui preainalt noi putem zice: „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră?” — Romani 8: 31.

Una din metodele de căpetenie ale diavolului este de a ne întimida și discuraia. El ne atrage atenția asupra a cât de multe idealuri, nădejdi și dorințe noi am avut în anii înalte de a cunoaște pe Domnul, numai ca să-l stârnească și să le aile nedrepte sau false. El ne face curioși să știm dacă nu vom fi deosemeni înșelați și în aceasta. Există într'adevăr Dumnezeu? Are el interes în noi? Însă chiar experiența în lupă cu astfel de gânduri va fi de ajutor în vecul apropiat când noi vom avea de a face cu cineva care va fi inclinat de a se îndoii de ceea ce nu vede.

Astfel Satan, care urmărește pașii credinței - sului chinuit, poate fi un mijloc pentru un scop nobil, dacă noi ne exercităm drept prin antagonismul său.

② Împotrivire din partea lumii

Rezistența ce opune lumea progresului nostru este îndoită: ea poate să vie din partea lumii de rând și din partea lumii religioase. Împotrivirea din partea lumii într'un sens general constă în stăne sau lucrarea ei într'o direcție contrară: opusă sau punându-se în opozițiune în calea fapturii noi.

Din partea aripei seculare a lumii vine o împotrivire pasivă, ca cea a unui corp fixat care întreprinde trecerea unui corp mișcător. Lumea are idealurile ei de viață și după Scripturi se zice că ea zace „în cel rău”. (1 Ioan 5: 19) Aceasta va să zică că Satan, cel rău, domnește în inimile oamenilor stându-le într'ajutor și alimentând spiritul de egoizm. Acest spirit de sine și idealurile, și instituțiile ce el a produs sunt toate așezate și tărie și stabilite atât în inima cât și în mintea lumii. Deci când poporul lui Dumnezeu lucrează într'o direcție opusă ei întălesc numai firește inerția reprezentată în lume.

Apostolul Iacob ne spune că „inimile lumii sunt vrăjmașie cu Dumnezeu” (Iacob 4: 4), și Sf. Pavel ne previne de pericicolul de a fi asemenea lumii acesteia. (Romani 12: 2) Cu cât mai puțin suntem asemenea lumii cu atât mai mult vom ajunge obiectul de dispreț, de priveliste și de mirare al lumii. Adeseori noi învățăm a cunoaște defectele noastre din critica adversă cu care lumea își bate joc de noi. Domnul a lăsat să se vadă că în deobște nu e bine pentru noi de a fi prea mult cu cei ce gândesc la el cu noi. Noi inclinăm reciproc să ob-

servăm greseliile noastre: măcar că frații au încă dășul din lume în carnea lor pentru a micșora acest pericol considerabil. Aceasta trebuia să fi fost pricina că el văzu că aceasta e calea cea mai bună și de care el să ruga Tatălui: „Nu ca să-i iei din lume ei ca să-i păzești de cel rău.” (Ioan 17: 15) Rularea biciuiră, sgârăirea, bătăile primite din partea lumii toate au fost prevăzute de cel mai întetelot dintre tați de a fi în folosul copiilor săi — cu toate că, la timpuri, acest proces de aspră tratare desalege pe cei cari nu au putut suferi crudul tratament.

Când suntem criticați de lume să nu ne lăsăm a crede că ei au totdeauna nedreptate, ci noi ne purm încredința bine până la ce grad noi suntem în adevăr în eroare, și când noi suntem convinși că nu e vina noastră atunci noi trebuie se veghem ca să vedem ce lecții a voit să ne învețe Domnul în legătură cu greutățile noastre.

Ținuta îngâmfiată și superioară a lumii seculare va cece umilintă și supunere în noi și ne va ajuta să nu privim la lucrurile ce se văd, ci la cele veșnice.

Sunt multe lucruri nobile în lume cari pot să devie o piedecă pentru noi. Prieteniile ceod câte odată în clasa aceasta.

„Dar pot iubi eu ale lumii legături atât de mult.

Ca a locui cu tine să nu doresc?”

În măsură cu credința noastră în calea îngustă noi suntem legați a fi mănăți tot mai departe și mai departe de prietenii lumnesi și de afecțiunile ei. Dacă noi mergem cu credință după spirit, ei se vor desbăra mai degrabă sau mai târziu de prietenia noastră, îndată ce nu va fi decât o mică pricină pentru nefrecere cu noi. Că unii au avut experimente de felul acestora se arată prin stropii de sânge ce ei au lăsat în urma lor pe calea îngustă:

„Te dispretuesc și te părăsesc prietenii?

Spune Lui și această durere;

El te va îmbrățișa și scuti.

La el vei afla mângăere.”

Din cartierul religios

Pe cât de ciudat ar părea, din partea cartierului religios al lumii vine o influență adversă mai activă. Ea e activă în întrebuintarea puterii ei de a opri, de a respinge, sau zădărnici progresul și tința noastră. Privitor la această adversitate Invătătorul zise în legătură cu iubiul ucenic Ioan: „Și nu vă mirați, fraților, dacă lumea vă urește... Dacă lumea vă urește pe voi, cunoașteți că m'a urât mai întâiu pe mine decât ne voi. Dacă ati fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci eu v'am ales mie din lume, deaceia lumea vă urăște.” (1 Ioan 3: 13; Ioan 15: 13, 19) Era mai ales lumea religioasă evreească aceea care era îndârjită în contra operei Invătătorului. Romanii și Grecii se înarșeau puțin de calea aceasta sau cealaltă.

Însă cu toate că împotrivire este ceace primim din partea lumii religioase: cu toate că „străntorare sau prigonire pentru cuvânt” se naste (Marcu 4: 17); cu toate că „lănturi și străntorări ne așteaptă” (Fapte 20: 23); cu toate că noi suntem aruncați ca „oi între lupi”; cu toate că „toti cari

voese să trăiască cu temere de Dumnezeu în Christos Isus urmăriți vor fi” (2 Timotei 3: 12); totus noi cunoaștem prin aceste mijloace adevărata grijă protejitoare a lui Dumnezeu și cum că suntem „în bratele cele eterne.” (5 Moisi 33: 27) „De si umblu în străntorare tu mă reinsuniletești.” (Psalm 133: 7) Să nu fie oare adevărat în cazul nostru ca și cu Israelii din vechime? „Și cu cât mai mult îi apăsa, ei cu atâta mai mult se înmulțiau și se întindeau.” — 2 Moisi 1: 12.

„Fericiți sunteți când vă vor batjocori și vă vor prigoni, și vor zice împotriva voastră orice rău, din pricina mea”, pentru că (1) astfel de încercări ne pun în clasa profetilor credincioși din vechime și în cea a apostolilor, cari „se bucurau că s'au învrednicit a fi disprețuiți, pentru numele lui Isus” (Fapte 5: 41), și (2) ele constitue o dovadă a credinței noastre până în măsura aceasta: (3) noi cunoaștem suferința îndelungată, răbdarea, bunătatea și blândețea prin exemplul negativ; (4) Noi învățăm a iubi frătește fiind atrași la un loc către aceie sunt trațați la fel; (5) Noi învățăm a iubi chiar pe inimicii noștri, pentru că noi vedem ce îndărătnice sunt mințile lor și cât de tare sunt ei ținuți în mrejele marelui adversar.

„Lă aceasta ati fost chemați”

Noi învățăm smerenie și tovarășie cu Christos din împotrivirea din partea lumii, după cum ne dovedeste Apostolul Petru: „Voi ai casei, supuncți-vă în orice temere stăpânilor; nu numai celor buni și blânzi ci și celor suciti. Căci aceasta este plăcut, dacă cineva pentru știința ce Dumnezeu are de dânsul suferă întristări pătimind pe nedrept. Pentru că ce fel de laudă este dacă gresind și pălănuți fiind veți răbda? Ci dacă făcând bine și pătimind veți răbda, aceasta este plăcut la Dumnezeu. Căci pentru aceasta ati fost chemați: că și Christos a pățimit pentru voi, lăsându-vă pildă ca să urmați de aproape în urmele lui; care păcat nu făcu, nici nu se află viclenie în gura lui; care fiind aspru înfrunțat nu răspundea împotriva prin aspre înfrunțări, pătimind nu amenință, dar se da pe sine celui ce judecă drept. — 1 Petru 2: 18-23.

Împotrivire din partea lumii ne ascute dorința pentru pacea veșnică — „unde răii încetează de a tulbura și cei osteniți se repausează.” — Iov 3: 17.

Orniologisii ne asigură că vulturul, condurul, albatroșii și chiar porumbelele, ca multe alte păsări ce sunt tari în ărini, pot zbura mai iute în contra vântului decât într'o adiere ușoară. Aceasta poate să fie din pricina că ei sunt stimulați să-si încordeze puterea musculară a aripelor lor. Dar oricum ar fi, este fapt că focurile unui vapor ard cu mai multă tărie sub căldări când vasul merge în contra vântului. Străduința cea adevărată a Crestinului este în toiu ei când se ivește vre o împotrivire, pentru că starea această numai ne pune în contact cu resursele dumnezeiești cari sunt zălogite pentru ajutorarea fiilor lui Dumnezeu. „Vai când toti oamenii vor zice bine despre voi!” — Luca 6: 26; Ioan 17: 14.

Adversitatea a întovărășit orice înaintare a adevărului. Diferitele mișcări religioase în cursul veacului evanghelic s'au născut și au propășit

prin împotrivirea și când a încetat împotrivirea a încetat și progresul. N'a fost numai: „Bine, fraților, noi am făcut o greșală, acum vedem lucrul mai limpede să ne schimbăm drumul.” Nu, niciodată n'a fost ceva așa de simplu; însemna totdeauna luptă pentru credință în contra tuturor felurilor de greutăți și piedeci, din punctul de vedere omenesc. Inșă „nimenea să nu fie zruduit în strămtorile aceste: căci inșivă și îți că spre aceasta suntem puși.” — 1 Tesaloniceni 3: 3.

Rezistență din partea cărnii

Rezistența ce oferă carnea se găsește în dorințe împotrivoare, cari sunt contrare dorintelor sau binelui noii făpturi. „Carnea poțes e împotriva spiritului, iar spiritul împotriva cărnii: căci acestea stau împotriva unul alteia.” (Galateni 5: 17) Firul electric este necesar pentru conducerea curentului până la punctul de întrebuințare, inșă tocmai cele mai bune fire pun rezistență până la o măsură oarecare curentului și împuținează puterea lui și zădărnicesc astfel pînă într'o măsură oarecare adevăratul scop pentru care sunt folosite. Inșă aceasta nu este rău curat, pentrucă adevăratul principiu de rezistență poate fi aplicat așa ca să controleze puterea curentului și să o reducă astfel până într'o măsură unde ea poate ușor fi stăpînită. Astfel energia dumnezeiască a spiritului sfînt intimpină rezistență în bietele noastre porniri carnale. Inșă și aici ea va slujî cât se poate de bine scopurile prezente ale Domnului, pentrucă dacă aceasta putere sfîntă a credinței n'ar afla o influență modul oare în noi noi am da o zguduitură mai că de moarte la primul contact. Inșă mințile noastre rătăcitoare și buzele noastre gîngăvînde proclamă vestea lui Dumnezeu într'un astfel de mod că fiecare care o primește face aceasta numai din pricina vestei și nu din pricina puterii minuate a vorbitorului. Dacă îngerii în haine strălucitoare ar veni să slujescă adevărul, mul de oameni ar fi atrași, cari n'ar în stare să dea dovezile subsecvente necesare pentru a-l dovedi vrednici pentru un loc cu Christos.

Prin împrejurări ce afectează carnea noi suntem căte odată „abătuți — dar nu nimiciti.” Tocmai o astfel de simțire discorăjătoare, care izbucnește așa că parcă n'ar fi dintr'o vitalitate destul de nervoasă, nu e fără foloase. Nu vom fi sumeți și nesimpatici dacă simțul nostru de mîndrie și de compătimire va fi jignit. După cum zice Apostolul despre sine inșuși: „Deaceia am plăcere în slăbăciuni... căci când sunt slab atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12: 10) Incredere și smerenie se învață astfel pînă într'o măsură care dealtfel ar fi cu neputință.

Carnea constituie un mijloc de a proba iubirea noastră de adevăr, pentrucă în creerul nostru să găsim multe și dureroase prejudeții naturale. Nu e nevoe ca noi să îngăduim ca preconcepțiunile sau prejudecățile să stea în calea adevărului, orișică costă și orice ar răni.

Arsuri din partea fraților

Da, cei mai buni amici și soți ne împiedică uneori și curajul trebuincios pentru a ne împotrivi acestor influențe este cu atît mai mare atunci decît cel re-

cerut în contra puterilor lăturălnice, în cari sunt cuprinse sentimentele proprii și sentimentele acelor ce ni sun: scumpi. Nici nu poate un astfel de curaj, dacă se înrîmplă, să evoace lauda cuiva. Chiar învățătorul aila de nevoe să-i zică lui Petru: „Simă, cală ești pentru mine, pentrucă tu nu ai în gînd cele ce sunt ale lui Dumnezeu cele ce sunt ale oamenilor.” — Matei 16: 23.

Văzînd anumite slăbiciuni în alții de o credință noi învățăm considerațiune, de teamă ca, atunci când ei ne smintesc, să nu fim deasemenea cauza fără voia noastră de sminteală pentru ei. Căteodată influențe ce împiedică din partea fraților vin din subdesvol:are sau supradesvol:are într'o direcție oarecare. Aceste pot să provie dintr'o lipsă de simpatie, sau din prea multă simpatie sau dintr'o simpatie aplicată prost. Că sunt diferințe cari tind să ne supere s'a luminat prin expunerea: „Da'ori sun: em noi cei tari să îngăduim slăbiciunile celor slabi” (Romani 15: 1); și iarăși: „Invățînd cu blîndete pe cei care se împotrivesc.” (2 Timotei 2: 25) Un frate vorbeste prea mult, celalalt frate are greșala cutare sau cutare — inșă noi trebuie să ținem aminte că această împotrivire din partea fraților iesă din carnea lor și nu într'adevăr din inima lor.

Noi suntem sfătuiti „ca nu vre-o rădăcină de amărăciune crescînd în sus să (ne) bîntue, și printr'ansa cei mulți să fie molînsiti.” (Evrei 12: 15) Deci trebuie ca curva să tragem folos din lucrurile aceste cari tind să nască rădăcini de amărăciune la ei. În primul rînd noi pîtem învăța umilintă de o calitate foarte rară, când căuțăm să îndreptăm ceva și motivele noastre nu sunt pricepute sau rău aplicate. Noi mergem la un frate sau la o soră cu cari am avut vorbe neplăcute și-i rugăm de iertare din partea noastră, și ei sunt prin aceas'a numai mai mult înfăriți în credința lor, că noi am fost cei vinovați iar ei au avut tot dreptu. Altfel de ce am fi venit acolo pentru ca să explicăm ceva dacă n'am fi văzut că ei au dreptate? Arsură căpătată astfel intențiunilor noastre nobile va arde de sigur orice mîndrie ce ar mai fi putut să rămîie.

Dela frați noi învățăm a cunoste desertăciunea de a privi cum se îngrase greșellei cuiva. „Asemănându-ne pe noi cu noi inșine noi nu suntem înțelepți.” (2 Corinteni 10: 12) Nu, nu privind, nici chiar cu ochi miloși, la slăbiciunile fraților noștri, suntem noi schimboși dela mărire la mărire, și mai vîrtos prin „privind ca în oglindă mărirea Domnului”. — 2 Corinteni 3: 13.

Răbdare și generozitate

Să presupunem că un frate își lea o atitudine de sine îndreptător și zice: „Nu, domnule; Eu nici odată n'am făcut un lucru că acesta și n'as face niciodată.” Noi inclinăm a zice imediat: O astfel de persoană este sau un ipocrit sau altfel posedă o judecată foarte slabă, căci cine cunoaste exact ce ar face el dacă ar ajunge să fie confruntat cu toate aceste împrejurări. Pare că nu este nici un bine pe care l-am putea primi dela un astfel de frate. Inșă stăi și așteaptă: este un spirit dușmănos încolțit în noi prin dreptate îndărătnică, pentru că ea lovește în sentimentele noastre de blîndetă și adevăr. Inșă

prin r'o astfel de încercare reală noi învățăm a cunoaște răbdare și generozitate de gândire, ce n'ar fi niciodată cu puțință sub influențe mai dulci și mai blânde. Prin reflecție, aceasta ne învață smerenie în gândire, pentru că noi am vrea să știm dacă noi am face ceva mai bine sub aceleași împrejurări de naștere, experiență mai timpurie etc. Sau aceasta ne face să fim curioși dacă noi nu avem vre-o greșală la fel care să fie tocmai tot atât de ușor vădiți pentru alții și atât de puțin văzută de noi, și să voim a ști în mijlocul acestor a tuturor cum ne privește Domnul pe noi și stăruirile noastre de a-i plăcea.

Acei cari ne sunt mai plăcuți pot la urma urmei să se dovedească că nu ei sunt acei ce ne-au ajutat sau desvol'at pe noi mai mult. Deaceia noi nu vom fi prea grabnici nici în căutarea și nici în respingerea prieteniei acelor pe cari prevedinta divină ne i-a adus în cale. Rezultatul direct al unor încercări poate că nu va fi dulce, însă se va vedea la timp că prin aceste se dă putere.

Bine deci, dacă smintelile sunt de un bine arăt de mare pentru poporul Domnului de ce să nu ne întoarcem și de ce să nu pricinuim toate greutatele ce putem? Dar nu: „Trebuie ca smintelile să vină; dar vai omului acela prin care vin smintelile!” (Matei 18: 7) Vai însă nu din partea noastră: că nu e ațecerea noastră de a răsplăti răul cu rău și piedică cu piedică. Vaiurile sau greutatele asupra celor ce ne smintesc pre noi ca și asupra noastră dacă noi smintim pe alții spre vă'ămărea lor, vor veni dela Domnul, care poate să judece și să răsplătească mai înțelepțe decât am ști noi cum.

5) Pedepsă dela Dumnezeu

Ce zestre de durere dă sufletul!

Dumnezeu, mare econom, vede câteodată de bine de a ara pământul inimilor noastre cu suferință pentru ca să poată planta semintele pentru o recoltă mai bogată în fructele spiritului sânt. „Ati primiți cuvântul în multă s'râmtorare.” — 1 Tesaloniceni 1: 6

„Cruțând varga, strâci copilul” (Proverbe 13: 24) este principul cu care cerescul Tată să poartă față de copii săi, măcarcă „în iubire și nu în mânie vine toată sbiciuirea sa”. Piedecile ușoare puse în calea noastră de Tatăl nostru iubitor, cu toate că-s la început dureroase, sunt desigur înspre binele nostru tot atât de mult ca hătul arzător pentru dege'ul înveninat. „Mai înainte să fi fost umilit, greși'-am.” — Psalm 119: 62.

„Fii vesel în ziua fericirii, și păzestete în ziua nenorocire.” (Ecclesiastul 7: 14) Cât de ades o inventarizare spirituală, descoperind în noi starea reală a inimii noastre, este urmarea adusă de adversitate. De sigur că într'un înțeles, toată adversitatea este dela Domnul, într'u atâta că el îi permite să transpire; însă una e mai directă decât al'ele, și în alta mâna lui se vede mai mult decât în deobște. Scopul unei astfel de greutăți nu e niciodată de a ne mâna dela el ci de a ne așraze mai aproape arătându-ne punctele noastre slabe și trebuința noastră de mila și pretenia sa. „In lume veți

avea strâmtorare” — „in mine veți avea pace”. — Ioan 16: 33.

Deși Domnul îi va da pânea strâmtorării și apa întristării; totuși învățătorii tăi nu se vor mai asculte; ochi tăi vor vedea pe învățătorii tăi (Isaia 30: 20), vor recunoaște învăță ura ta. Noi am fost poate orbiți pentru providențele instructive ale Domnului sau chiar pentru înțelesul real al Cuvântului său până când mâna adversității a fost asupra noastră. Tocmai despre Domnul scris este: „El apăsă și chinuit era... Domnul lăsat-a să-l nimerescă fărădelegea noastră a tuturor.” — Isaia 53: 10, 9.

Când strâmtorarea este grea și nimeni nu pare a o înțelege pe deplin, putem să fim asigurați de deplină apreciere a micilor noastre greutăți din partea lui Iehova, pentru că scris este relativ la poporul său din veciime: „In strâmtorarea lor fost-a el în s'râmtorare cu ei.” — Isaia 63: 9.

Adversitate o iarbă amară

Lumea rânjește și o supoartă, însă există un curaj mai fin decât acesta: acesta recunoaște și apreciază înțelepciunea dumnezeiască în permiterea așterii de greșeli tragice ce facem noi, și e larg destul să vadă, în ciuda agoniei inimii proprii, că lumea rea de acuma e încălzită întocmai ca un cuptor ca să tragă și să ozească metalul din care sunt făcuți credincioși.

Dacă înclinăm a crede că Domnul nu trimite sau nu orânduiește într'adevăr pentru sminteli să citim cum a preves'it Isus aceasta în mod hotărât: ca fiind de un astfel de caracter încât el va fi o „sminteală pentru amândouă casele lui Israel”. (1 Petru 2: 8) Înțelepciunea dumnezeiască era în stare să crânduiească o astfel de cale pentru Mărtuitorul nostru ca el să poată apărea popu'ar și dulce și atrăgător pentru toți; însă aceasta nu s'a făcut.

Adversitatea este iarbă amară cu care noi mâncăm vestea harului său, ca să nu ne înbuibăm și să nu vărsăm totul. Învățătorul zice: „Să nu se tulbure inima voastră; aveți încredere în Dumnezeu, aveți încredere în mine. În case Tatălui meu sunt multe locuințe.” (Ioan 14: 1, 2.) El n'a spus: Inima voastră să nu se tulbure, pentru că voi veți avea un timp frumos, ușor și cinstit în viața prezentă. Temeiul păcii noastre este mai vartos pus nu în prezent, ci în viitor și acesta este cuvântul Domnului prin Profetul Isaia: „O tu cea strâm orată, tu cea aruncată de furtună, cea nemângăittă!... Iacă așterne-voiu în rubinuri pietrele tale, și pune-voi safirul drept temeliiile tale.” — Isaia 54: 11.

Deaceia noi ne putem ruga cu încredere dinpreună cu Psalmistul: „Bucură-ne atâtea zile; pe câte ne-ai apăsă atâția ani, în câți văzurăm nefericirea, (Psalm 90: 15) „Binecuvân'ati popoarelor, pe Dumnezeul nostru, și faceți să se audă vocea laudei sale, a ceuli ce a păstrat în viață sufletul nostru. Si n'a lăsat să se clătească piciorul nostru. Că tu Dumnezeu ne-ai cercat pre noi, ne-ai curățit cum se curățește argintul. Dusu-ne-ai în cursă; pus-ai sarcină grea pe coapsele noastre; lăsat-ai pre oameni să încalce pe capul nostru, trecu-am prin foc și prin apă; și scosu-ne-ai la loc înbelsugat.” — Psalm 66: 8-12.

Numai copilul încercat al lui Dumnezeu poate zice: Stiu Doamne, că drepte sunt judecățile tale și că eu credinciosie m'ai umilit. — Psalm 119: 75.

Mângăiere și încurajare dumnezească

Scripturile ne vorbesc de un timp în care nu va mai fi durere, Dumnezeu își va fi isprăvit lucrul; permisiunea răului își va fi dat lecțiunea. Tocmai pentru noi suferința nu va fi lungă. Dupăcum ne învăța Apostolul: „Dar Dumnezeuul orăcărui dar, care v'a chemat la mărirea lui veșnică în Christos, după ce veți fi suferit puțin timp, el v'ă va aduce la desăvârșire, v'ă va întări, v'ă va înpu'ernici, v'ă va întemeia.” (1 Pe ru 5: 10) Dar dacă această ușoară chinuire, care durează numai o clipă, este nu numai instrumentală pregătindu-ne pentru greutatea veșnică a mării, ci deasemenea pentru a ne califica să vindecăm omenirea de durerile ei de cap, de dureri de inimă, și de corp de tot felul, nu este ea vrednică de suferit?

Toată filozofia imaginabilă nu va face lucrurile grele ușoare, nu va face adversitatea plăcută prin ea însăși. Inșă o adevărată filozofie asupra subiectului, condusă de cuvântul lui Dumnezeu și întemeiată pe el, ne va pune în stare de a evita disperarea și de a fi liniștiți în suferinți sfinte în cursul tulburării făcându-le astfel cât să poată de mici, și să reacționăm în contra efectelor lor păgubitoare.

Tulburare, fără ajutorul spiritului sfânt, poate se înșamne orice alta afară de binefacare, dupăcum se arată de Profet: „Miselia și strâmtorarea îl spăimântă (pe cel slab); ele îl cuprind, ca un rege înarmat la luptă.” — Iov 15: 24.

„Puteți bea paharul pe care eu am să-l beau” întrebă Învățătorul. Da, Doamne, cu toate că aceasta se face prin foc simbolic și prin sânge; cu mila Ta noi voim. Inșă omul firesc nu e în stare să bea paharul, și ar fi zădarnic pentru el să încerce. Omul de rând are nevoie de drepturile sale, și tipă tare la fiecare înfrângere a acestora. Dacă paharul nostru de încercare pare că e dintr'o natură anumită și să pare că e mai puternic decum putem suporta noi, e bine să considerăm dacă sau nu cercăm a-l întâmpina cu propria noastră putere.

Da, e bine pentru noua făptură să fie strâmtorată, pentru că vânturile adversității atât la o căldură mai mare și la o flacără mai luminată de focul iubirii aprins în inima noastră. Strâmtorarea probează și dovedește serioșitatea noastră și voiniciile de față. Deăceea „socotiți toate o bucurie” și „nu vă mirați de focal aprins între voi făcut vouă spre încercare.” — Iacob 1: 12; 1 Petru 4: 12.

Noi suntem preveniți și sătuliți să ne înarmăm și se nu zicem ca nelegiuitul: „Nu mă clatin în veci sunt scutiți de nenorocire.” — Psalm 10: 6.

Dacă afaceri din viața noastră proprie sau din a bisericii în general par a fi incompatibile cu priceperea noastră despre armonie, poate că afacerile aceste vor fi drepte toate, când vom pricepe temer de căpetenie a scopurilor lui Dumnezeu mai bine; și poate că noi nu suntem în sare a pricepe tema de căpetenie mai bine până ce nu avem strâmtorări. Dacă alții par a avea un timp mai bun decât noi și nu par a avea caleidoscopul*) continu de încercături (perplexități) ce sunt partea noastră, noi putem ști că sau că ei sunt pregătiti pentru un alt loc, sau au timp mai mult, sau nu fac atâta progres, sau sunt iscusiti în ascunderea tulburărilor lor; pentru că orice ucenic a lui Christos trebuie să meargă pe calea Acelui care a fost omul durerilor și cunoscut cu pășuri. — Isaia 53: 6.

Este un proverb care zice: Nenorocirea dă celor drepti fărmece, ca noaptea frumuseță stelelor.

Mai gingas și mai curat ca sărutările de nouă vin cuvintele Învățătorului: „Să nu vi se tulbur inima nici să se sperie.” (Ioan 14: 27) Nevoia va tulbura mintea, va pricinui încercături, dar dacă inima noastră este așezată pe Iehova, pe Domnul Isus, pe Cuvântul sau și pe încreșele cele mai voinice ale poporului său, ea nu trebuie să se clătine.

„El aprinde în focul meu, cu curățenie,

Flacăra nevicii, foc puternic;

Căci loviturile sale cele mai grele în științenie,

Sunt date de mâna Măestrului veșnic.

Și așa șoptesc: „Precum voeste Domnul,

Și'n focul cel mai strâșnic răbda-vei cu tarie totu!”

Watch Tower, 15 Martie 1920.

„ACESTA ESTE CORPUL MEU”

„Voi dar sunteți corpul lui Christos”; „Și el este Capul corpului.” - 1 Corinteni 12: 27; Coloseni 1: 18

RATIUNEA, călăuzită de Cuvântul lui Dumnezeu și încurajată prin invitația lui Iehova (Isaia 1: 18) ne ar sigura, nu că Isus nu înșemna ceea ce spunea când dânsul se refera la pâine ca corpul său, ci că el (fiind cu totul capabil pentru a putea spune ce gândeste) înșemna ceva, ce nu-i numai decum aparent; ce nu-i de înțeles de către cetitorul ocazional sau fără ajutorul spiritului sfânt.

*) Tub conținând două oglinzi plane și garnisit pe dinăuntru cu obiecte de diferite culori și dimensiuni, ale căror combinațiuni, modificate de fie-care mișcare a aparatului, ofer o mare varietate.

Pentru a putea avea clar înaintea minții noastre raportul cerese al instituțiunei amintirii mortii Domnului noi prezențăm toate relațiunile Testamentului nou, ce se refer la aceasta seară importantă, intrucât ele privesc acest subiect:

Matei 26.

Marcu 14.

20 Iar făcându-se seară, se puse la masă cu cei doisprezece ucenici; ... Iar mâncând ei, Isus luând pâine și binecuvântând frânse, și dând ucenicilor zise: luați, mâncați; acesta este trupul meu. 27 Și luând un pahar și mulțumind le dete zicând: beți

Si făcându-se seară, vine cu cei doisprezece... 22 Si mâncând ei, Isus luând pâine, binecuvântând frânse, apoi le dete și zise: luați, mâncați; acesta este trupul meu. 23 Si luând paharul mulțumind le dete, și beura din el toți. 24 Si le zise: acesta

din aceste toți; 28 Căci acesta este sîngele meu al legii, el se varsă pentru mulți spe-
iertarea păcatelor. 29 Și zic vouă, de acum nu voi mai bea din acest rod al viței pînă în ziua aceea cînd îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatalui meu.

30 Și după ce cântară laudări, esiră la muntele maslinilor.

Luca 22.

14 Și cînd sosi ceasul sa puse la masă, și apostolii împreună cu dînsul. 15 Și zise către dînsii: cu dor am dorit să mîncăm cu voi această Pască mai înainte de pătîmirea mea; 16 Căci zic vouă ca nu mai mîncăm, pînă cînd va fi desavîrsit în împărăția lui Dumnezeu. 17. Și luînd un pahar, mulțumind zise: luați acesta și împărțiți între voi; 18 Căci, zic vouă, că nu voi mai bea de acum din rodul viței pînă cînd va fi venit împărăția lui Dumnezeu. 19 Și luînd pîne mulțumind frânse și le dete zicînd: acesta este trupul meu care să da pentru voi; aceasta faceți spre a mea amintire. 20 Și paharul de asemenea după cinare zicînd: acest pahar este legea nouă în sîngele meu, care să varsă pentru voi. 29 Și eu întocmesc pentru voi împărție, după cum a întocmit pentru mine Tatal meu; 30 să mîncăți și să beți pe masa mea în împărăția mea.

Făcînd o comparație a acestor dări de seamă unul este surprins de faptul, cum declarația: „Acesta este corpul meu”, este la fel în toate aceste locuri. Toasa de importante sunt și afirmațiunile deslușitoare, ce s'au făcut în mod reciproc privitor la „pahar”; adică referările privitoare la pahar ce nu sunt exact identice în toate locurile Scripturii, dar fiecare dintre ele ne dă o îndurare ce se înțelege din celelalte locuri. Un alt punct însemnat ce e de notat este observațiunea Domnului nostru, că nu se va mai bea din fructul vinului pînă nu va sosi timpul pentru împărăția lui Dumnezeu: iar celelalte cuvinte ale lui, că pasca nu se va mîncă dintr'ansa pînă nu se va îndeplini în împărăția lui Dumnezeu. Vom examina aceste două fante mai la urmă.

Isus era care spunea aceste cuvinte. Scripturile sunt foarte discrete în folosirea sau aplicarea numelor. Ele nu spun niciodată: „Christos”, cînd „Isus” este înțeles; nici nun spun „Isus” cînd „Christos” este înțeles. Ele nu spun Christos Isus: cînd Isus Christos e gîndul. Asa și aici este Isus care vorbește și spune: „Acesta este trupul meu, care să da pentru voi”, sau „Acesta este trupul meu, care să frînge pentru voi.” Oricare ar fi înțelegerea la care noi am ajunge despre „trup”, este un adevăr simp'u și hotărât ce nu se poate nesocoti sau trece cu ve-

este, sîngele meu al legii noi, el să varsă pentru mulți. 25 Adevăr zic vouă că nu voi mai bea din rodul viței pînă în ziua aceea, cînd îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu.

26. Și după ce cântară laudări, esiră la muntele maslinilor.

1 Corinteni 11.

23 Căci eu am primit de la Domnul ceea ce v'am și dat, că Domnul Isus în noaptea cînd era dat prins lua pîne; 24 Și mulțumind o frânse și zise: Luați, mîncăți, acesta este trupul meu care pentru voi este să fie frant; aceasta faceți spre a mea amintire. 25. Asemenea și paharul după cinare, zicînd: acest pahar este noul asezămînt în sîngele meu; aceasta faceți, or de câte ori îl beți, spre amintirea mea. 26 Pentru că de câte ori mîncăți pînea aceasta și beți paharul acesta, moartea Domnului vestiți, pînă cînd va fi venit.

1. Corinteni 10.

16 Paharul binecuvîntării pe care'l binecuvîntăm nu este oare împartășire cu sîngele lui Christos? Pînea pe care o frîngem nu este oare împartășire cu trupul lui Christos? 17 Pentru că o singură pîne este, și un singur trup suntem noi cei mulți; căci toți ne împartășim dintr'o singură pîne.

derea. Isus era numele omeneșc al Domnului nostru: el însemnă umilirea lui și starea joasă în comparație cu gloria, ce o avuse împreună cu Părintele înainte de a fi lumea. — Ioan 17: 5.

Considerându-se faptele ce se conțin în orânduiele lui Isus înstituite în noaptea trădării sale, este necesar să avem clar în mîntea noastră diferitele rapoarte ale Scripturii. Pentru a ne face cunoscut cu aceste rapoarte, să privim mai întîi deaproape textul Evangheliiei după Marei, dar mai tîrziu celelalte, în ce privește punctele ce se difer.

Baza istorică a pastei

Iar în cea dintîi zi a Azimelor: Aceasta era ziua a patrusprezece lea a lunii Nisan, prima lună în anul religios evreesc: pentru că prin legea dată de către Dumnezeu această zi s'a stabilit ca întîia celor șapte zile (2 Moisi 13: 6, 7), în care să interzicea mîncarea pînei dospite. O cunoaștere a înstituirii tipice a pastei e de neapărată trebuință la o înțelegere limpede a timpului ce este în legătură cu subiectul acesta. Israelitii erau în Egipt peste 250 ani, și cea mai mare parte a acestui timp a petrecut o în robie sau iobăgie. Ocupându-se de apăsarea dureroasă a lui Israel în Egipt este Psalmul 88 și 89, cari au fost scriși de Heman și Etan, cari au trăit în vremea aceea și cari au simțit aceea apăsare. Acei doi bărbați erau Ezra și Hemi și fiu a lui Zerah (1 Cronica 2: 6): iar Zerah era unul dintre cei șaptezeci, cari s'au pogorât în Egipt. Acești doi Psalmi probabil sunt cele mai vechi produse literare ce se află în lume.

Toamă în vremele aceste grele s'a născut Moisi, un copil foarte favorizat, cu toate că mama sa era peste vîrstă de a naște copii. El fu ascuns după nasterea sa, ca să nu fie ucis, totasa cum el fu ascuns după moartea sa, ca Israelitii să nu i se închine. Prin îngrijirea dumnezeiască mama lui îi fu rînduită de doică. Patruzeci de ani el îi petrecu la palatul regal; alții patruzeci de ani ca păstor, iar în cursul acestei vreme din urmă fără îndoială el a învățat să mediteze și să-și dea seama de măreția lui Dumnezeu. La un timp dat Dumnezeu i se arată și-i încredințează o însărcinare dumnezeiască pentru eliberarea poporului lui Israel de sub Egipteni.

Puteri minunate să dau lui Moisi, care prevăzu: cu aceștea și cu îndrumările dumnezeiești, plecă la Egipt pentru a îndeplini scopurile lui Iehova referitoare la poporul său. Indatăce mesajul lui Moisi să comunice lui Faraon, regele răspunde cu o încă mai crudă apăsare și amărare a Israelitilor. Atunci Faraon este pedepsit de cinci-ori pe rînd, dar dînsul își impietrește inima contra lui Iehova decîteori era pedepsit pentru îndărătnicia sa. Atunci Dumnezeu îi întărește inima lui Faraon de cinci ori, pentru a păcătui să-l pedepsească.

Plaga întunecimei

Aceste plăgi arătau o tendință de a îngreuna servitutea. Cîteva dintre ele au venit la începutul lunii Nisan. În ziua a zecea melul pascal fu luat. Apoi este foarte probabil că a urmat întunecimea de 3 zile în Egipt, iar în cursul acestui interval s'a făcut circumcisiunea Israelitilor. Această se vede din

raportul lui Iosua 5: 2-9, unde se zice, că circumcisiunea nu s'a făcut în pustiu, ci toți cari iesiră din Egipt, erau circumceiși. Acum Iosua „circumcise din nou pre fiii lui Israel", din care reiese, că ei a trebuit să fie deja odată circumceiși de un m.a.s.s.e. Pe lângă aceasta timpul corespunde exact. Patruzeci de ani înainte de ziua când fiii lui Israel trecu Iordanul, ei au avut în anul miel de pască al lor. Atunci ei fură circumceiși, iar întunecimea era nu numai o plagă Egiptenilor, ci totodată și o protecție pentru Israeliti cari stăteau îndurerati. Ca în timpul lui Iosua, așa în timpul lui Moisi, în zilele 11, 12 și 13 Israeliti erau ocupați cu executarea circumcisiunii. În ziua a patrusprezecea ei au ținut Pasca. Astfel cele două porunci dumnezeiești s'au dat odată la timp, tocmai cum antitipurile lor spirituale sunt în legătură strânsă une cu alta: botezul înlocuind circumcisiunea, iar Cina Domnului înlocuind Pasca. Domnul Isus le a unii în întrebarea adresată lui Iacob și Ioan: „Puteți voi?" — Matei 20: 22

Intunecimea în Egipt a încetat de sigur pe la amiazi sau după amiazi așa încât Israel să poată avea timp pentru a tăia mielul și pentru a face pregătirile necesare. Ridicarea întunecimei a cauzat și din partea Egiptenilor o activitate neobisnuită în afacerile lor, cari aveau nevoie de imediată atențiune, așa încât ei nu puteau să aibă vreme a se amesteca în pregătirile Israelitilor. În ziua a 14-a, seara, Pasca s'a mâncat; iar la mieza nopții ingerul nimicirii a vizitat locuințele Egiptenilor, dar întâi născuții lui Israel — prin grația lui Dumnezeu — au fost scăpați prin sângele melului. Zei Egiptenilor au fost detronați, iar câinii lor au fost amuțiți. Ziua a cincisprezecea, Israeliti esind din Egipt în număr de trei milioane, au călătorit până la Sucot. În a șasesprezecea zi ei au ajuns la Etam; în a șaptesprezecea, la Pi-habiro, în a optsprezecea, Faraon mobilizează la nouăsprezecea, Faraon începe urmărirea, la a douăzecea, după amiază Faraon îi ajunge; iar în seara acestei norul lui Iehova se așează între Israeliti și armata egipteană; în urma ordinului lui Iehova și în urma ridicării toiagului lui Moisi vântul de noapte suflă, iar apa se desparte măiestros așa încât Israeliti trecu în siguranță după mieza nopții; la reversatul zorilor cadavrele soldaților egipteni s'au putut vedea, zăcând la tărnișii Mării Rosie, care i-a fost înghițit; apoi a urmat cântecul de laudă și bucurie al scăpării. — 2 Moisi 15: 1-21.

Prin această s'a terminat epoca pâjnei nedospite sau zilele de azime; nu mai era motivat, ca ei să mânânce „pâinea strămtorării". (5 Moisi 16: 3) Asemănarea s'ar putea urma până la darea Legii, care corespunde Rusaliilor, însă această este în afară de tema noastră imediată.

Pregătirile pentru Pasca

Unde vești să-ți gătim ca să mânânci Pasca? Ucenicii Domnului puteau face pregătirea orisiunde în cursul acestui timp. Casele Ierusalimului nu erau de închiriat; însă în cursul acestui timp, conform dreptului comun, ele stăteau la dispoziție spre acest scop sfânt. Isus trebuia numai să-și pronunțe preferința, iar executarea ei era treaba ucenicilor săi.

Si ei gătiră Pasca: Petru și Ioan fură trimisi în

acest scop (Luca 22: 3), și poate că tot ei au fost cari au pus întrebarea: „Unde vești?" Cum ne arată evanghelia lui Ioan, ei singuri stiau că Iuda era dus în alte afaceri, dar toți ceilalți presupuneau, că și Iuda este ocupat cu pregătirea lucrurilor necesare pentru Pasca. (Ioan 13: 21-30) Chiar nici Petru și Ioan nu cunoșteau amănuntele intenției lui Iuda, cum se vede din raportul lui Ioan: „Iar aceasta nimeni din ce ședeau la masă nu a înțeles pentru ce (Isus) i-a zis-o aceasta" — lui Iuda. — Ioan 13: 23.

Aceasta întregă materie este așa de amestecată una într'alta încât este necesar să ne ocupăm pe larg pentru a arăta că Cina din evanghelia Ioan 13 nu a fost Cina de pe urmă sau Pasca, ci a fost dată la Betania, în noaptea a două înainte de ziua azimelor. Evanghelistul însuși spune, că a fost „mai înainte de sărbătoarea Pastelui". (Ioan 13: 1) Iar la alt loc spune că această a fost înainte cu două zile. (Matei 26: 2) Cina aceasta a avut loc la o distanță de 2 km. dela Ierusalim, adică la Betania; era tot aceeași cină, la care Maria a deschis cutia de mir alabastru și dela care Iuda a plecat pentru a se târgui cu preoții principali asupra lui Isus. Singura obiectie privitoare la această este cuvântul Domnului nostru către Petru: „Adevăr zic ție, nu va cânta cocoșul până ce nu mă vei fi tăgăduit de trei ori." (Ioan 13: 33) Sau numărul trebuie să fie interpretat ca însemnând că cocoșul nu va cânta a treia oară, adică a treia dimineață, până nu mă vei fi tăgăduit de trei ori, sau, mai bine: „În timpul cântării cocoșului, mă vei tăgădui de trei ori." Domnul n'a zis: „Cocoșul nu va cânta deloc până ce nu mă vei fi tăgăduit de trei ori." Gândul nu pare să fie atât de prominent aici în ce privește tăgăduirea, cum era două nopți mai târziu când aceeași prevenire a fost repetată lui Petru (Matei 26: 34), ca și urmarea revede a unei tăgăduiri una după alta din partea lui Petru. Petru a negat pe Domnul său odată înainte de întâia cântare a cocoșului, dar de trei ori înainte de cântarea a două. Adică: „Esti tu atât de sigur, Petre? Adevăr zic ție, vine timpul și în scurta vreme, mă vei tăgădui de trei ori în timpul cântatului de cocos" — en alektorophonon. Ia sau în decursul cântatului de cocos. (Marcu 13: 15) La Cina Pastelui s'a zis: „În aceasta" noaptea, înainte de a fi cântat cocoșul" (Matei 26: 34; Marcu 14: 30; Luca 22: 34); însă aceste cuvinte nu s'au aflat în Ioan 13. Evanghelia lui Ioan se abține să raporteze Pasca: iubitul apostol a deferat aceasta evident ingerului bisericii întâie, Sf. Pavel, care a scris epistoalele sale către Corinteni mult înainte de evanghelia lui Sf. Ioan.

Schimbări în Pasca

Să ne reintoarcem la pregătirile Pastelui. Petru și Ioan plecară să vorbească cu proprietarul casei, pe care Isus l'a arătat pintr'un semn; apoi ei au procedat la pregătirile celelalte. Însă înainte de toate trebuie să arătăm, în ce și unde să diferează sărbătorirea Pastelui în timpul Domnului de cel ce era original stabilit în Egipt. Veți întreba de ce s'ar diferi? Răspunsul nostru este, că a trebuit să se difereze în câteva puncte. Înainte de toate, el nu s'a aplicat în Egipt decât o singura dată, iar ingerul

distrugător n'a repetat opera sa niciodată după aceea. Stim, că Isus a recunoscut câteva dintre aceste schimbări; și el, ca Michael, ca „Printul casei lui Israel” (Daniel 10: 21), sau că a orânduit aceste schimbări, cari se corespundă trebuințelor sale când va veni pe pământ, sau le-a îndreptat într'un fel și în anumite margini, ca să poată fi folosite de el. Și dacă Isus s'a folosit de vre una din aceste schimbări e înțelept a aștepta că el s'a folosit de toate, altfel s'ar putea vedea unde el nu a făcut. Iar unde picioarele lui Isus au umblat, acolo loc sfânt este. Un tablou *) al principalelor deosebiri dintre Pasca întâia și cele de mai târziu, și totodată o listă a acelor puncte, privitoare la cari nu există nici o deosebire, urmează:

Deosebire în observațiunea Paștelui

In Egipt

1) Lipsă de a lua un mel în a zecea zi a lunii, nu era pedepsită cu moartea.

2) Privitor la Pasca din Egipt s'a zis: să ia cu vecinul lui mai deaproape un mel.

3) In Egipt sângele Melului Pascal nu era zis să fie stropit altarul cu el și grăsimea lui să fie mistuită pe el.

4) Despre Pasca din Egipt s'a zice: să ungă stâlpii ușei și pragul ușei caselor.

5) La Pasca întâia s'a dat poruncă nime să nu iasă din casa până dimineața.

6) In Egipt melul pascal era junghiat de fiecare în casa sa.

7) In Egipt unde mâncau pasca acolo trebuiau să și mănêze.

In Palestina

1) Lipsa de a lua un mel la timpul numit era pedepsită cu moartea.

2) Aceasta nu se zice privitor la generațiunile următoare, deși obiceiul să continue.

3) Dar mai târziu, aceasta să făcea.

4) In generațiunile următoare aceasta nu se făcea.

5) Aceasta regulă nu se observează după aceea; Domnul și discipolii lui au eșit mult încă înainte de miezul nopții.

6) Dar mai târziu meii pascali erau omorâți toți la un loc — în curtea Tabernacolului și mai târziu în curtea Templului.

7) Mai târziu ei puteau să-l mănêze într'un loc și să mănêze într'altul — desigur și Isus ar li mânat în Betania dacă afaceri mai importante nu-i erau înainte.

Puncte stabilite în observarea Paștelui

1) Pentru a mânca pasca în Egipt mai multe familii puteau se fie unite: tot așa era și după aceea.

2) Melul de Pasca în Egipt era din turmă, parte bărbătească, fără cusur, de vârstă de un an: Pasca după aceasta era tot așa.

3) Despre Pasca din Egipt se spunea: Si nu veți lăsa nimic dintr'insul până dimineața; așa era și după aceea.

Asifel Petru și Ioan procedară conform obiceiurilor în vigoare pentru pregătirea Paștelui. Meii puteau să fie luați în mod individual și adusi la Ierusalim, sau ei puteau să fie cumpărați din târg, sau în curtea Templului pentru un preț mai scump; privitor la care și alte geșefuri la fel Mântuitorul a spus: „Casa de rugăciune voi ați făcut-o într'o pesteră de tâlhari.” (Matei 21: 13) Dacă cineva își aducea mielul său din afară, acesta era supus unui examen și scrutin atât de rigid din partea preoților încât cei mai mulți credeau mai bine să se supure însășiului

*) Prescurtat din Tosa phta, ce era un istoric evreesc al antichității.

preotești și să plătească mai mult. Ei interpretau cuvântul legii „fără cusur” atât de strict, încât lista lor conținea mai multe decât 73 feluri de „cursurii” — reale sau imaginare.

Meii de Pasca să tăiau numai în curtea Templului conform unui plan bine lucrat: erau mai mult mii de tăiat. După ce melul era cumpărat, el să aduce în Curte (dacă nu era deja acolo), aprobat și tăiat de către incredințatul familiei sau grupului; în cazul de față, de către Petru sau Ioan. Cel ce făcea tăierea trebuia totodată să stabilească pentru cine și pentru câți va servi cu melul. Sângele era trecut într'un vas preoților ce stăteau în rând și-l vărsau la baza altarului; iar grăsimea pusă pe același altar mare de aramă. După această carne să ducea înapoi la locul unde partea sau grupul avea să cîneze: Carnea lui să frigea, iar pielea să dădea proprietarului.

Pasca la timpuri normale

Vom aminti câteva dintre aceste lucruri pentru a arăta, că Isus și ucenicii săi n'au mâncat pasca lor cu o zi mai înainte, decât ceilalți evrei și că ei nici nu ar fi putut s'o facă fără să ațite poporul ce de sigur ar fi izbucnit dându-se ocaziune unei violențe înainte de timp. Nu se poate aduce nici o indicație, că Isus și ucenicii săi ar fi fost iregulari privitor la mărirea paștei. La această se aduce obiecțiunea lui Ioan 18: 28: „Si dânsii nu intrară în pretoriu, pentru ca se nu se spurce ci să mănânce Pastele.” Nu înseamnă aceasta că sau Isus a mâncat pastele cu o zi mai înainte sau Evreii cu o zi mai târziu? La această obiecție răspundem. Nici unul, nici altul. Isus a mâncat pasca sa și evreii a lor în una și aceeași noapte, care era seara zilei a patrusprezecea. (Matea 26: 17) „Si în cea dintâi zi a azimelor, când ei îniunghiau Melul de Pasce.” (Marc 14: 12; Luca 22: 7) Dar ce se zicem referitor la Pasca despre care evreii obiectau la timpul când Isus era adus în sala de judecată a lui Pilat?

Această pască n'are să fie confundată cu meul de pască ce se mănecase în seara de mai înainte și ca „vitei” Pascal. Acești vitei să tăiau la timpul Paștelui, însă nu ca animale speciale de pască: pentru această servea un mel sau un ied. Dar acești vitei erau însemnați în legătură cu ziua a două a azimelor, adică cu ziua morții Domnului rostru. Acești vitei erau deosebiți de mielul Paștelui, intruât 1) cel din urmă să frigea totul, pe când cei dintâi erau fierți în apă. 2) melul să frigea întreg și să mănecă fără zdrobiera oaselor, iar viteii erau despicăți și împărțiți între popor. Melul pascal era un serviciu necesar, pe care evreii erau obligați prin lege să-l celebreze, însă dacă au vrut, au putut să părăsească orasul în dimineata ce urma: dacă făceau așa, atunci viteii nu trebuiau să fie omorâți pentru ei. Insa dacă ei mai remănneau câteva zile la sărbători, nu puteau să mănânce ce vreau, ci erau obligați să mănânce din acești vitei sau meii, deoarece din lor trebuia să fie sfântă cât durau sărbătorile. Această este o altă deosebire dintre Pasca întâie și pasca de după aceea.

Această zi, ce urma mărirea paștei, zi înversară a călătoriei lor până la Suco: s'a prescris în

lege, ca zi sfântă în care nici un lucru nu era voie să se facă: ea era să fie considerată ca sabbat. Aşa se numeşte în 3 Moisi 23: 6, 7 şi 15. În această zi partea bărbătească din're, evrei trebuia să apară în Căntărea Templului cu o jertfă de ardere de tot: şi jertfă de mulţumire, numit ha-gi-gah, care jertfe trebuiau să fie un viţel sau berbec — probabil că după capacitatea oferaatului. Să face menţionare (2 Cronica 30: 24; 35: 7-8) de „boi şi oi, pentru pasca poporului”, cari nu pot să fie identificate cu cele ce trebuiesc mâncate la a 14-a zi: fiindcă pentru această din urmă neaparat era necesar un ied sau mel. Aceasta era deci pasca pe care o arată evanghelistul Ioan, când vorbeşte despre evrei, ce aveau teama a intra în sala de judecată a lui Pilat.

Seara şi dimineaţa

Iar făcându-se seară: Existeau mai multe metode pentru a socoti zilele în're poporul evreesc, totuşi cum astăzi sunt două sau trei metode între noi. De obicei noi socotim dela miază noptii până la miază noptii, în să timpul se socoteşte ca fiind după sau înainte de masă; cum este de pildă la căile ferate. Dar uneleori zilele sunt socotite dela apusul soarelui până la apusul său, sau dela răsăritul soarelui până la răsăritul soarelui, atârănând de felul lucrului respectiv. Aşa dar e o posibilitate încă şi mai mare a varietăţii timpului pentru Evreii. De exemplu ziua Sâmbatei era socotită de la apusul soarelui până la apusul lui în ziua următoare: această fireşte avea ceva influenţă şi pentru celelalte zile. Insa seara naturală s'a socotit adeseori la ziua proprie: de pildă „când se făcu seară” referindu-se la noaptea înaintată. (Matei 14: 15, 23) „Necurat să fie până seară”, „Si ea (Rut) culesese din tarină până seară”, în ambele locuri cuvântul se foloseşte ca şi de noi astăzi.

Adevărul e, că seara e totdeauna seara; însă foarte des se naste întrebarea: cărei zi aparţine seara şi când se începe. Apusul soarelui începe şi termina Sabbatul, cum reiese din Marcu 1: 32: „Iar făcându-se seară, când amuse soarele”, precum şi din pasajul: „din seară până în seară să serbaţi sabbatul vostru”. (3 Moisi 23: 32) Această din urmă se zice privitor la ziua ispăşirii; dar istoria evreilor este bogată în ceea ce priveşte arătarea, că această se aplică în genere pentru toate sabbatele. Sinhri, un comentator vechiu evreesc spune despre acest pasaj din urmă: „În ziua a noua a luni a sap'tea el încene şi poartă încă de cu ziua: căci făcând se aduşi din vremea comună la cea sfântă. Si întâ, în toate sabbatele pe care le sabatezi (observi) trebuie să aduşi la fel.” Un alt comentator evreu, Abarhanel, scrie: „De seara până seara să fie sabbatele tale: ceea ce va să zică, orişice sabbatizare faci, sau că e sabbatul creerii, sau sărbătorile numite, sau ospătul rămbiţilor, sau al espierii, ele sunt de seara până seara conform cu cursul creaţiunii; precum se spune: „Seara şi dimineaţa sunt ziua întâi.” Acestea au o valoare pentru a arăta, că zilele speciale trebuiau să începă cu seara; însă ei nu arată în mod exact, când s'a început seara însăşi.

Sacrificiile de seară

Dacă seara şi apusul soarelui sunt noţiuni identice şi dacă seara s'a început cu apusul soarelui, atunci n'ar putea fi obiecţiune spunându-se: „şi seara când soarele amuse”. Noi suntem de părere, că cuvântul seară este încă mai cuprinzător, decât cuvântul nostru „după masă” deoarece seara se începe la amiază şi durează până la miază noptii; iar atunci se începe dimineaţa, ce durează până la amiază, când este ziua perfectă. (Proverbele 4:18) Seară şi dimineaţa amândouă au participile active, amândouă înseamnă o declinaţie continuă de la meridianul soarelui pe deoparte şi o creştere sau apropiere continuă către ziua deplină, pe de altă parte. Compară expresiunea noastră p. m. (post meridian) sau după masă şi a. m. (ante meridian) sau înainte de masă: timpul „p. m.” durează până la miază noptii, când se începe dimineaţa sau a. m. Fireşte noi nu gândim, că metoda noastră referitoare la calculare este inspirată, ci suntem de părere, că amândouă sistemele au baza lor într'un fapt comun şi inevitabil. Dacă seara nu conţine 12 ore, atunci cum s'ar putea spune că seara şi dimineaţa constituie o zi?

Mai departe avem măr'uria privitoare la sacrificiul de seară, ce s'au oferit la 3 după amiază şi privitor la cari s'a ordonat că ele trebuiesc oferite exact atunci când melul Pascai s'a tăiat. „Între amândouă sările”. (4 Moisi 28:4; 2 Moisi 12:6; 4 Moisi 9:3) În timp normal sacrificiile de seară să tăiau la 2^{1/2} şi să oferă la 3; însă la ziua cinii pascale şi cu alte ocazii, când un mare număr de animale trebuiau tăiate, tăierea sacrificiilor de seară s'a s'abilat pentru 12^{1/2}; dar niciodată şi sub nici un motiv nu putea încene la un timp mai de vreme decât amiază. Pe de altă parte, pasca să putea mânca oricând până la miază noptii, dar sub nici un caz mai târziu. În aceasta legătură să mai poată observa în Marcu 1: 35: „A doua zi dimineaţa, pe când era încă întuneric de tot, Isus s'a sculat.”

Evreii interpretau expresiunea: „între amândouă sările” ca însemnând începutul declinării sau coborârii soarelui şi până ce să ascundea cu totul din vedere. Miilocul acestui interval era timpul sacrificiilor de seară, şi începând cam la acest timp şi până la apusul soarelui avea loc tăierea melilor pascale. Poate că expresiunea are o însemnare încă mai largă şi că ea avea un sens echivoc aşa încât să cuprindă în marginile ei omărărea atât a melului tinic cât şi a celui an'itic. Melul tinic a fost junghiat la orele 3, iar Isus a murit la orele 3, adică la timpul sacrificiului de seară următoare, adică amândoi au fost ucişi ca sacrificiu între „amândouă sările.”

Metoda aşezării

Se nuse la masă cu cei deisprezece: Deoarece pasca nu putea fi mâncată până nu încenea întunericul — „şi-i vor mânca carnea lui în noaptea cea” (2 Moisi 12:8) — deaceia expresiunea: „Iar făcându-se seară”, înseamnă, când seara era chiar înaintată, când era întuneric. Evreii nu mâncau pasca decât şezând. Pricina care ei o aduceau pentru aceasta era că servii mâncau stând, iar

în această seară ei trebuiau să-și amintească că ei sunt s c a p a t de robie. Nici chiar cyreul cel mai sărac nu mânca pasca lui stând. Așa dar și Isus a respectat obiceiul, prin așezându-se la masă. Iar mâncând ei, Isus a luat pâine: Pâinea s'a luat la cină, iar paharul după cină. „Păharul deasemenea după cinare.” — Luca 22: 20; 1 Corinteni 11: 25.

În scopul de a putea cunoaște clar această cină, și a vedea și aprecia părțile prin cari Isus s'aabilisă ordinul nou, să aruncăm o privire ce ne va fi instructivă la ordinea cinei, cum este descrisă foarte amănunțit de către diferiți talmudiști sau comentatori evrei. Nici o istorie nu s'a putut păstra atât de punctuos încât se nu suferă originea ca lucrările sîinte ale Evreilor și comentările talmudice asupra lor; deaceia ele sunt portrete esacte ale timpurilor și obiceiurilor respective, cu toate că ele nu pot fi luate pentru scopuri strict doctriniale. Ceremonia — scur; spusă — era următoarea.

Ordinea ceremoniei pascale

1) Cina să începea cu un păhar de vin, amestecat cu apă. Domnul ceremoniei spunea: „Să mulțumim cu toții, bând păharul. Compară acest păhar cu Luca 22: 17.

2) După această să aduceau ierburile amare; o masă, ce era deja acoperită cu ele, era adusă înlăuntru, pe care erau lăptuce și sos amar. Administratorul întingea lăptucele în sos (nu ch a r o s e t h - u l, ce a fost întrebuit mai târziu) și le mănâncă. Această masă s'a scos imediat din cameră; iar această procedură curioasă (adică: aducerea mesei în cameră, mîncarea unei porțiuni mici a lăptucei și scoaterea mesei) era calculată așa încât să nască întrebări din partea celor mai puțin experiențați cu o astfel de procedură și să se împlinească porunca din 2 Moisi 12: 26, 27, care zice: „Si va fi, când vor zice vouă fii voștrii: ce fel de cult este acesta?, voi veți zice, e.c.” Dacă na se punea întrebări, atunci șeful grupului ținea un discurs asupra lucrurilor, ce erau memorizate.

3) După aceasta să pune pâine nedospită sau azimele și sosul gros, numit „ch a r o s e t h” (compus din curmale, smochine, stafide amestecate cu oțet și bine amestecate la olaltă) și ierburi amare (lăptuce, cicoare, sfeclă, etc.) și melul fript întreg cu mîna, ficatul, etc. împreună cu carnea fiartă provenită din jertfa de mulțumită, jertfa de bună voe, etc., ce careva individ din acea grupare poate o aduse în cusul acci zi, și care trebuia să fie mîncate înainte de mează noapte. Administratorul spunea: „Să fie binecuvântat, cel ce a creat fructele pământului” mîncând a mică porțiune a ierburilor, amestecate în sos.

4) Acum urmează al doilea păhar de vin amestecat, iar măestrul ceremoniilor spunea: „Aceasta este pasca pe care noi de aceea o mîncăm pentru că Dumnezeu trecu peste căsile părinților noștri în Egipt.” Indicînd ierburile amare, el spunea: „Noi de aceea mîncăm aceste ierburi amare pentru că egiptenii amîdnără viețile părinților noștri în Egipt.” Apoi urma pâinea nedospită cu cuvintele următoare: „Noi mîncăm aceasta pâine nedospită pentru că părinții noștri nu avură timpul să stropească mîn-

care lor pentru a fi acrătă înainte de Dumnezeu s'a descoperit lor și i-a mîntuit. (Compară aceasta cu 2 Moisi 12: 39) Deaceia, noi datori suntem să-i mulțumim, să-l mărim, să-l lăudăm, să-l glorificăm, să-l onorăm, să-l înălțăm, pentru că el a făcut pentru părinții noștri și pentru noi toți aceste minuni care ne-a scos din robie la libertate, din întristare la bucurie, dela plîns la zile veseloase, dela întuneric la lumină, din strămorări la loc larg; pentru acea trebuie noi să strigăm înaintea lui: Aleluia, marți pe Iehova Domnul, măriti numele lui.” Astiel el zice Psalmii 113 și 114, terminînd ceremonia cu o rugăciune. După aceea a ei toți beieau din păharul al doilea.

Dintre toate aceste mîncări, ce insoteau mielul de pască și mîncarea lui, erau două, ce erau considerate ca cele mai distinse și eminente fiind puse la un loc cel mai onorat: și anume pâinea și vinul. În timpul celorlalte părți a cinei cei ce participeau la cină, puteau să-și schimbe locurile, — însă când pâinea s'a mîncat și când vinul s'a beut: ei erau obligați să rămîie la locul lor stabilit. Pentru a mîncă pâinea nedospită la timpul acesta ei aveau porunca expresă a legii (2 Moisi 12: 18); însă înceace privește întdebuintarea și prezența vinului, această nu este așa de clar. Evreii spuneau, că ei folosesc vinul, pentru că un om trebuie să-și înveselească femeia sa și pe copii săi la sărbători, cum dispunea legea: „Si te bucură în sărbătoarea ta” (5 Moisi 16: 14). Iar ce exista, ce iar înveseli mai bine, decât vinul? spunea el.

5) Atunci luînd două pâini conducătorul o frîngea pe una dintrele punînd-o pe cea întregă și o binecuvînta (nu în timpul despre care se vorbeste în Matei 26: 26; aceasta era mai târziu); și amestecînd pâine cu ierburi amare întingîndu-le în ch a r o s e t h, le binecuvînta; apoi mîncă pâinea și ierburile amare; dacă erau și daruri de pace adușe le binecuvînta, și mîncă: și mai pe urmă să aducea melul pe care binecuvîntându-l îl mîncău firește toate persoanele de față urmînd pe conducător în ceeace privește mîncarea și beutura. Jumătatea pâinei frîntă să dădea unuia din cei de față pentru a fi păstrată ca „a p k i c o m e m”, bucata din urmă, cu care cina se termina. Este evident, că toți atunci, cum Isus a întins pâinea nedospită și ierburile amare în sos — ch a r o s e t h — el a zis: „Unul dintre voi mă va da prins; cel care a întins cu mine mîna în vas.” — Matei 26: 21-25; Marcu 14: 18-21.

Păharul binecuvîntării

6) După ce mîncău din pâine și ierburile și mel, cel ce funcționa la aranjarea cinei, exprima mulțumirea păharului a t r e i a, ce se numea de că re evreei în mod deosebit „păharul binecuvîntării”. Maimonides spune: „El beia două pahare după pâinea nedospită, păharul binecuvîntării după carne și păharul lui Hallel.” Acesta să numea păharul binecuvîntării poate pentru că binecuvîntare să pronunța după mîncare asupra lui, și parte pentru al deosebi de întâiul păhar, asupra cărui încă se spunea o binecuvîntare specială. Evreii au identificat acest păhar cu expresiunea „păharul mîntuirii” despre care vor-

bește David. Ei aveau o parabolă, în modul următor: Acest păhar al binecuvântării s'a dat lui Abraham cu cererea, ca el să-l binecuvinteze, iar el a spus: Eu nu pot, deoarece Ismael a esit din mine; lui Isaac, iar el a spus: Eu nu pot, deoarece Esau a eși; din mine; lui Iacob, iar el a spus: Eu nu pot, deoarece eu am căsătorit două surori ce-i in erzis de lege; lui Moisi, iar el a spus: Eu nu pot, deoarece eu am fost considerat ca nedemn pentru a intra în țara lui Izrael, nici trăind, nici ca mort; lui Iosua, iar el a spus: eu nu pot, deoarece eu nu am copil. În urmă păharul s'a dat lui David, spunându-i-se: să-l bei și să-l binecuvintezi; el a spus: eu îl iau și-l binecuvintezi; eu voi lua păharul mântuirii și voi chema numele lui Iehova.

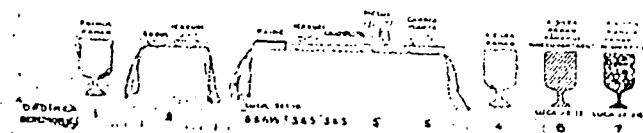
Deși o parabolă neinspirată, însă contine mii multe decât un grăunte de adevăr.

Apostolul întrebuințează expresiunea „păharul binecuvântării” când vorbește despre Cina Domnului. (1 Corinteni 10: 16) Si primul lucru special ce-l descrie în ce privește păharul dela cina de pe urmă a lui Isus pare să fie în legătură cu acest păhar al treielea; deoarece „luând un păhar, mulțumind zise: luați aceasta și împărțiți între voi.” — Luca 22: 17.

Păharul laudei

7) Pe urmă a venit al patrulea păhar, păharul lui Hallel, așa numit pentru că Hallel, început cu păharul al doilea, era terminat asupra acestuia de-a patra „Haggadah”-ul, sau arătarea eliberării lor (compară cu 1 Corinteni 11: 26) s'a încheiat cu recitarea Psalmilor 113 și 114. Acum recitatorul începe cu Psalmul 115, continuând cu cântarea celor 116, 117 și 118; pentru că acești șeasă Psalmi erau Hallelul, fiecare terminându-se cu cuvântul „hallal” sau laudă „halleluia”: laudați pe Domnul. Evreii rosteau câteva cuvinte de binecuvântare asupra Psalmului, iar atunci cina s'a termina. Aceasta parte din urmă nu se menționează în nici o Scriptură.

Dăm mai jos o schiță scurtă privitoare a ordinea ceremoniei mănecării paștelui, abstragându-ne de la spălări, ce aveau loc de două ori: Această mică schiță poate că va fi vre un ajutor pentru a ne fixa lucrurile în minte, arătând prin liniile punctate, cari erau părțile folosite de către Evreii, însă cari nu s'a aplicat de către Isus la instituirea cinei de amintire; iar părțile negre arată părțile, ce s'au întrebuințat de Domnul nostru pentru scopuri noi și cu însemnări noi.

Această era ordinea obișnuită cu Mântuitorul nostru și cu ceilalți evrei, cu excepțiunea acestei seară a paștelui, când ei mai întâi au frâns pâinea și după aceea au binecuvântat-o. Fie că obiceiul ev-

reesc era motivat de careva fapt acceptabil sau fie că nu, el nu a corespuns scopului Domnului nostru; deoarece el singur avea să-o binecuvinteze înainte de a muri — înainte de a fi frânt.

Corpul dat și frâns

Aceasta este trupul meu: Aceste cuvinte fiind spuse în legătură atât de strânsă cu Pasca, care deja o mănecase, vor fi mai clare: ca și când Domnul nostru ar fi vrut să spună: Aceasta este acum trupul meu în tot același sens, cum mielul pascal a fost până aci trupul meu. Dacă luăm acest punct de vedere, atunci dintr'o singură lovitură despică toate teoriile absurde, ce s'au construit în cursul veacurilor privitoare la transubstanțiere, consubstanțiatune, mise etc. etc. Este un fapt istoric, că începând de la disrugerea templului Evreilor ei nu au avut miel pascal. În locul lui și în locul celor două pâini ei au 3 pâini. Așa dar, lăsând la o parte ce alții cugetă, noi observăm că Mântuitorul nostru a făcut înlocuirea melului cu pâinea: și el a forțat aceasta însemnătate și asupra evreilor necredincioși prin distrugându-le Templul.

Raportul iubiului Luca spune: „Acesta este trupul meu care se da pentru voi”; Apostolul Pavel, multă vreme soțul lui Luca, spune: „care să frânge pentru voi”. Expresiunea să „dă”, pare că nu să referă a atât de clar la miel pascal, ca la miel, ce s'a dat din cer și despre care Isus deja explicase, că este trupul său. (Ioan 6:33-53) Corpul „frânt” face o aluzie mai bine privitoare la sacrificiile ce se aduceau zilnic decât la mielul pascal; pentru că, jeci un os al mielului nu era frânt, pe când miei sacrificiilor zilnice erau frânți în bucăți; cu toate aceste amândoi miei sunt figurile trupului lui Isus Christos. Afară de frângerea lor, sunt și alte puncte de deosebire, prin cari diferă mielul zilnic de mielul pascal: 1) sacrificiul zilnic era făcut pentru tot Izraelul iar mielul pascal era pentru fiecare familie în parte; 2) sacrificiul zilnic era pentru păcat; despre mielul pascal nu se spune asta; 3) sacrificiul zilnic era ars, iar mielul pascal era năncat. Totuși era un punct comun acela, că amândoi tipicifiau trupul Domnului.

Aceasta faceți întru amintirea mea: În a mea adică nu în aducerea aminte a paștelui din Egipt. Conform Legii erau naimulte mănecări de natură sfântă: sacrificiile de sărbători a dijmelor, sacrificiile oferite drept mulțumire, pentru pace, etc. Cuvintele lui Isus înseamnă: Toate aceste au avut timpul lor; de acum înainte, măncați aceasta întru amintirea mea.

Și luând un păhar și mulțumind: Cum am arătat mai sus: acesta este păharul al treielea „păharul binecuvântării, la serbătoarea Paștei. Numai acesta să amintește de Matei și Marcu. Atât al treielea cât și al patrulea sunt amintite de Luca și Pavel. (1 Corinteni 10: 16; 11: 25) Astfel cele două păhare sunt unite într'unul: adică păharul mântuirii și păharul laudei. S'ar părea că cum păharul literal nu era prevăzut de lege, ci era numai sacționat de către Mântuitorul prin usul său; așa și figuraticul păhar a trebuit să însemneze ceva, ce-i afară de cele două prevederi ale dreptății dumnezeiești, cum sunt for-

multate în cele zece porunci, altceva, decât cele două pâini ale iubirii supreme către Dumnezeu și iubire dreaptă către aproapele, cu nimic mai puțin decât iubirea, cu care el ne a iubit; felul iubirii, ce-i descrie în „porunca nouă” (Ioan 13: 34), o iubire, ce ne împinge așa de tare încât „măsurăm” vieții să soaree picătură după picătură. Această iubire până la punctul de sacrificiu a stors viața Domnului; nici pentru noi nu va face mai puțin, dacă o posedăm.

Beți din acesta toți: Adică vei toți să-l goliți. Cuvântul „toți” nu trebuie să fie aplicat și la „vo.” și la „acesta”, ci numai la „voi”. Cu acest aranjament al seninței nu putem fi siguri în limba noastră, însă este foarte clar — citindu-se textul în limba greacă, adică: să beți din el voi toți. Cuvântul pentru toți este în nominativ plural masculin, și prin urmare nu se poate aplica pentru „acesta”. Totuși fără îndoială paharul a fost golit totul. Iar dacă mai departe este ceva îndoială, această dispăre în urma cuvintelor unui alt raport: „Si beură din el toți” (Marcu 14: 23), „Luați acesta și împărțiți înre voi”. (Luca 22: 17; compară cu 1 Cronica 16: 2, 3) Fiecare membru al corpului lui Christos, trebuie nu numai să mănânce din pâine, trebuie nu numai să se îndeplinească dreptatea legii în el, ci și trebuie să bea din paharul sacrificiului de iubire, din paharul bucuriei în jertfa orândui de Dumnezeu, dacă el vrea să aibă plata deplină — viața în sine, viața inerentă. (Ioan 6: 53) Prin urmare, pâinea este asociată cu îndreptarea; iar vinul cu sfântirea. Nu este acesta sângele Legământului, prin care noi suntem sfintiți? — Evrei 10: 29.

Căci acesta este sângele meu al legii (nou): Aceste cuvinte nu trebuie să fie lăsate fără atenție. Această formă a vorbirii se găsește la Matei și Marcu; iar la Luca și Pavel spune: „acest pahar este legea (legământul) nou în sângele meu”. Noi am putea să-l numim ca garanția legământului nou, și ca terminarea (sfârșitul) aranjamentului Mozaic. Odată ce acest sânge simbolic este tot scurs se va stabili legământul nou; dar acest fapt nu e încă completat cu totul. Cum se zice aici: „Acesta este legământul nou în sângele meu”: acesta este viața mea ce s'a oferit în mod voluntar și ca sacrificiu, așa ca să se poată zice, că paharul cu sângele cu care se sropia Legea și poporul lui Israel (2 Moisi 24: 8) era paharul legământului vechiu în sângele lui Christos. Asemănarea dintre sângele legământului vechi și cel al legământului nou și sângele simbolic al legământului nou și sângele real al lui Christos Isus poate să fie arătată astfel:

La înființarea legământului vechi prin sângele taurilor și țapilor (2 Moisi 24) sângele era amestecat cu apă (Evrei 9: 19), iar la sancționarea celui nou a fost vin amestecat cu apă.

Din coasta lui Isus a curs sânge împreună cu apă. (Ioan 19: 34) Aceasta era un fapt neobișnuit și a fost evident așa plănuit ca se corespundă în chip ocular tipului. Să se compare în legătură cu această: „Acesta este care veni prin apă și sânge”. „Si trei sunt cari mărturisesc pe pământ: spiritul, apa și sângele”. — 1 Ioan 5: 6, 8; Ioan 3: 5.

Sirepirea poporului

În raportul înființării legământului legii se folosește o expresiune figurativă, când se zice, că Moisi a stropit cu sângele „asupra poporului”, adică: asupra celor 12 stâlpi ridicați de el, se reprezintă pe cele 12 seminții. (2 Moisi 24: 4) Afirmarea: „acesta este sângele meu”; adică: „acesta reprezintă sângele meu” are tot aceeași forță. Legământul vechiu nu a fost încheiat sau stabilit prin sângele melului pascal în Egipt, ci a fost stabilit prin sângele taurilor și țapilor în pustiu cu 6 luni mai târziu; acest fapt trebuie să fie luat în considerare interpretându-se an tipul.

Care se varsă: Vărsarea pare a face aluzie la paharul de vin, ce se varsă în fiecare zi ca o jertfă de băntură în legătură cu sacrificiul zilnic; să mai zice deasemenea; că era vărsat pentru iertarea păcatelor. Tot așa și cu pâinea; pe de o parte simbolul se referă la trupul sacrificiului zilnic, iar paharul la vinul sacrificiului de beutară. În dimineața următoare dela rostirea acestor cuvinte ele se îndeplinesc pe dealul din Gogoa — Calvari, ca altar; crucea, ca coarnele altarului, trupul lui Isus ca melul pentru păcate, iar sângele din coasta sfâșiată luând locul vinului, vărsat la temelie altarului, care deasemenea era pentru iertarea păcatelor.

Pentru iertarea păcatelor: Aceasta nu înseamnă că păcatele vor fi imediat iertate, când Isus a omului, adică în ziua ispășirii. Cu ocazia acestui iertarea se arată printr'un alt tip, la celalt sfârșit al anului, adică în ziua ispășirii. Cu ocazia acestui sacrificiu, să arată, că pentru a putea aduce binecuvântare poporului, meritul trebuie să fie dus a două ori în Sanctuar de înaltul preot. Binecuvântarea așteaptă numai îndeplinirea acestei părți de lucru.

Israel o vie

De acum nu veți mai bea din acest rod al viței: Dinapoia acestor cuvinte stă o bază istorică importantă, care nu poate fi desconsiderată. Psalmul 80 (v. 8—16) descrie cum Dumnezeu a adus un butuc de vie din Egipt și a izgonit mai multe națiuni și l-a sădit. (Psalm 44: 2) Sub David și Solomon viața s'a dezvoltat în r'o vie mare, însă în loc de a îmbunătăți cura pe Vierul ei cu fructe convenite ea a adus roadele egoizmului, mândriei și răsculării. Iehova — prin profetul Ieremia — deplânge viața spunând: „Dară eu te sădisem viță aleacă, din sad cu totul curat: deci cum te-ai prefăcut înaintea mea, într'o coardă de viță sălbatică?” (Ieremia 2: 21) Iar prin Osea el s'rigă în contra lor: „Israel este ca o vie buecă, dat-a fructe; dar cu cât fructele sale mai multe, a înmulțit altarele sale.” — Osea 10: 1.

Atunci Psalmistul întrebă: „Deci dară ai surpat gardurile ei?” O viță nu are ziduri, dar o vie are și așa avea și orașul Ierusalem. Astfel îndemnată viața cu Israel, reprezintă totdeauna prin Ierusalem, este stabilită în mod deplin. Poezia continuă a spune cum s'au altimentat în aceasta vie fearele sălbatice, adică domeniile păgâne ale viței lui Daniil. Iar când ceice fac aceasta vie Israelitană își dau seamă

de aceste fapte ei se roagă: „Caută din cer, uite-ți și cercetează via aceasta.”

Din parabola, ce a dat-o Ionatan despre arbori (Iudecătorii 9: 8-15), noi aflăm, că funcția vinului este a înbucura pe Dumnezeu și a înveseli pe oameni. Dară Iehova n'a găsit bucurie în Israel, bucuria ce trebuia acest din urmă să o producă. El, ca săditorul viei, la un timp dat trimise pe fiul său să inspecteze via și să adune strugurii. Și iată, via s'a înșchimbât într'o vie sălbatică, iar vinul ei era foar e amar. Isus a beut cea din urmă amărăciune acestui vin pe crucea dela Calvari. Este vre o mirare că el a hotărât, să nu mai bea din el, până ce via, ce acum este smulsă și călcată în picioare, va fi sădită din nou. (Ieremia 24: 6; 42: 10) Ea va fi plantată iarăși pentrucă es e scris: „Și îi voi sădi în pământul acesta într'adevăr, din toată inima mea și din tot suilețul meu.” — Ieremia 32: 41.

Când Isus, Mântuitorul, a venit, el a putut spune și a spus: „Eu sunt via cea adevărată.” (Ioan 15: 1) Iar privitor la discipelii săi el adăoga: „voi sunteți coardele” (Ioan 15: 5); iar privitor la ceilalți evreji: „Dacă cineva nu va fi remas în mine, aruncat în afară ca coarda de viță și care o strâng și în foc e aruncă și arde.” (Ioan 15: 6) O parte a acestei profeții s'a îndeplinit în scurtă vreme după aceea, iar o asemenea îndeplinire în în ce privește arderea neghinei este acum în curgere.

In parabola despre via cu lucrătorii neleguiții să observă, căt de puțină recunoștință aducea Israel lui Iehova în schimbul pen.ru bunătatea și îngrijirea sa. (Matei 21: 33-40) Nu este mirare deci, că via producând fructe atât de pădurețe și acre, Economul a hotărât să tragă jos gardurile ei și o se lasă liberă fearălor câmpului să o mănânce și să o calce în picioare. Dacă este vre o îndoială în cel privește însemnătatea, Profetii s'abilește aceasta în mod hotărât: „Căci via lui Iehova, Dumnezeul ostirilor, este casa lui Israel.” (Isaia 5: 1-7) Deși aceste fructe nevrednice din partea națiunii lui Israel, totuși Domnul nosru a găsit multă bucurie în cele câteva bobite de s ruguri coapte și dulci-ucenicii săi. Si Isus s'a rugat Părintelui că bucuria aceasta a lui, de a găsi chiar și numai puțini, să fie deplină în noi, urmasii lui.

Când Christos va bea din nou din fructul acestei viei, pe care el a găsit-o atât de neproductivă la venirea sa întâi, atunci via va fi devenit o vie regenerată, o națiune născută, care va fi bucuroasă pentru a produce fructule viei. Atunci, la ospățul de lucruri grase și vinuri pe drojdiile lor (Isaia 25: 6), legile lui Dumnezeu, la cuvântul stăpânului ospățului, legile lui Dumnezeu, la cuvântul stăpânului ospățului, cum a fost cu apa dela nunta din Cana Galileii.

Via adevărată și via falsă

Cu toate că împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare nici beaură, ci dreptate și bucurie și pace în puterea spiritului sfânt, totuși să folosesc figurile mâncării și beaturei în legătură cu aceia împărăție; bă chiar s'ar putea spune, că substanta fizică în aceia împărăție va fi o lecțiune constantă și un

index privitor la activitatea ei. Așa în simbolism politic Profetul ne arată, că în ziua aceea fii lui Israel vor șede fiecare sub smochinul său și fiecare sub via sa. Noi nu ne îndoim de însemnătatea literală a acestei afirmațiuni, dară credem, că ea înseamnă și faptul, că aceice vor trăi atunci, vor fi sub protecția unui guvernământ drept, smochinul, și vor fi înmulți cu bucuria ce o va aduce Messia, via.

Creștinizmul — nepunând seamă pe cuvintele lui Isus, că el se va abține dela vin până când soseș e împărăția lui Dumnezeu (care este a lui prin d. numire, și va fi a noastră prin împărtășire (Luca 22: 29) — s'a considerat ca demn pen.ru a lua locul lui Israel, care ca vie, reprezintă împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Inșă roadele ce ei i-au oferit au fost încă și mai detestabile decât cele dintâi. El nu numai nu l'a gustat, ci tocmai actualmen e este în curgere acțiunea sa de a aduna diiferiții struguri ărațoși ai „viei pământului” pen.ru ai scoarce în teascul mănii lui Dumnezeu Atotputernicul.

• Vinul deci înseamnă, în înțelesul său mai larg — bucuria împărăției. Si nu este oare speranta împărăției, ceea ce ne sfințeș e pe noi? Nu zice Apostolu : „Deci iubiților, având aceste făgăduinți, să ne curățim pe noi înșine de orice mântură a trupului și a spiritului desăvârșind sfințenie în temere de Dumnezeu?” (2 Corinteni 7: 1) În vremea de față noi avem bucuria noastră în mare măsură prin sperantă; însă de când vinul nosru e amestecat cu apă, el sugeră efectul sfințitor, ce adevărurile împărăției și bucuria împărăției. Dacă nu avem pe una, nu putem avea nici pe cealaltă. Trecerea păharului dela unul la altul, respândirea vestei împărăției lui Christos; mărurișirea adevărului în ceea ce privește regatul lui Christos ne bagă în greutăți; fiind socotiți ca usurpători. Dară Domnul nostru ne-a dat păharul. Merită aceasta, ca să fie beut de noi, fraților scumpi? Cine are o credință așa de slabă, ca să poată spune: „Nu?” Acum este timpul cel mai apăsător, însă de par e de a fi fără bucurie. Dar când Domnul nosru va bea din nou acest vin împreună cu noi în împărăție, vinul, pe care el, ca capul bisericei ni l-a întins nouă prin multe căi dificulte și grele, și când noi, cu el împreună, vom privi înapoi la fiecare experiență a noastră, ce ne-au apăsât până la punctul morței, atunci noi vom putea pricepe în mod complet valoarea păharului. Deaceea, păharul, în însemnătatea lui secundară, înseamnă acele experiențe, cari ne-au întipănit în lupta pentru susținerea și respândirea bucuriei împărăției. Si oare, să nu bem noi din aceasta acum, ca să fim vrednici pentru a putea bea cu Dânsul peste puțin timp? Si bând din veselia anticipată a împărăției, nu ne vom sârgui noi să trecem păharul acesta și altora, ca să fie adevărat despre noi, ca și despre iubitul frate Pavel: „Ci și dacă mi se varsă sângele la jertfirea și slujirea preotească a credinței voastre, mă bucur și vă urez bine vouă tuturor.” — Filipeni 2: 17.

(Să via completa în numărul de pe Aprilie.)

Watch Tower, 15 Martie 1921.